

Ghi

đặc san sổ tay trang nhà góc nhỏ

5

năm Quý Tỵ

2.2013

Mardi Ning Sih bà Nguyễn Văn Cừ - Aquarell - Lê Nguyễn 1.2013

Cung Chúc Tân Xuân Quý Tỵ

Ghi số 5 đến tay quý độc giả theo thông lệ hằng năm vào dịp Tết Nguyên Đán.

Ghi số 5 ghi chép, trình bày tóm lược các sự kiện xảy ra đăng trên trang nhà **góc nhỏ** trong năm 2012.

- Loạt hình xưa của Subud người Việt ở khắp nơi trước cũng như sau năm 1975 được đưa lên trang nhà.

- Những số cũ của tờ Huỳnh Độ Subud trước năm 1975 cũng đã lần lượt đưa lên góc Tài Liệu dưới dạng pdf. Từ tin tức in theo kỹ thuật quay ronéo, nên có nhiều số chứa nhiều trang rất khó đọc. Đây là một tài liệu vô cùng quý báu của Subud Việt Nam.

- Góc Văn nghệ trong năm qua với tiếng đàn tây ban cầm của Hoàng Nam và với tiếng hát của Lindsey Đỗ Tiên Dung.

Tấm hình vẽ làm bìa đặc san năm nay, họa từ một tấm hình chụp của bà phụ tá Mardi Ning Sih tại WSC 10 năm 1997 ở Spokane. Bà Mardi Ning Sih là vị phụ tá đáng hiển cả cuộc đời mình cho Subud Việt Nam.

Trước thềm năm mới kính chúc quý độc giả một năm mới An Khang Thịnh Vượng.

góc nhỏ www.gocnhoSB.com

Góc ảnh

vài hình ảnh tượng trưng trong năm qua trên trang nhà Góc nhỏ. Độc giả muốn xem nhiều hơn thì vào Góc Ảnh.

Saigon

Saigon

Binh Duong

Saigon

Hai huynh đệ Subud đến từ Toronto Canada

mừng
sinh nhật
Bapak

Westminster - Cali

về lại chốn xưa

Westminster - Cali

hợp mặt hàng năm

hội nghị vùng 7 Vancouver - Canada

hội nghị quốc gia Subud Hoa Kỳ - Seattle

góc thì thầm

Ý Nghĩa Cuộc Đời

Halimah Bùi Thị Thùy

Vào tháng 10/2012, Ân Điển gửi email cho biết phụ tá quốc tế sẽ đến thăm Việt Nam. Chúng tôi vừa vui vừa lo. Thật tình mà nói thì ai cũng mong là trong thời gian PTQT ở Việt Nam, mọi việc sẽ được tốt đẹp và trong việc tổ chức để anh chị em ở đây làm latihan với PTQT sẽ tránh được mọi sơ xuất. Có người đã prihatin để cầu nguyện cho mọi việc an lành.

Chúng tôi đã có một buổi họp phụ tá và ban quản trị để chia sẻ công việc đón tiếp PTQT từ ngày 23/11 đến 27/11/2012.

Anh Hoàn Hương, Siêu Nhiên và Hùng Minh lãnh trách nhiệm ra phi trường đón các PTQT.

Bửu Linh thường trực trong khách sạn để phụ giúp các PTQT trong mọi việc. Siêu Linh lo đặt thức ăn.

Trừ chủ nhật 25/11/2012, anh chị em ở các nơi họp mặt làm latihan chung ở nhà Hồng Hạnh. Những ngày khác, sáng tối đều có xuất latihan từng nhóm nhỏ trong phòng của các PTQT. Sau latihan thường có trắc nghiệm và buổi tối thứ bảy 24/11/2012 có khai mở chầu Hồng Ân, con

gái của Purwati Lan.

Đến với chúng tôi làm latihan, các PTQT đã nêu lên tâm gương phục vụ nhiệt tình, hết lòng qui thuận và sẵn lòng xả bỏ. Với những câu hỏi của anh chị em, các PTQT luôn trả lời trong trạng thái an tịnh. Các vị vẫn thường nhắc nhở chúng tôi đem latihan ra áp dụng trong cuộc sống hằng ngày. Hầu hết anh chị em đều cảm thấy các PTQT thật gần gũi với họ như trong một gia đình.

Sự an tịnh nội tâm của các PTQT thực sự khiến chúng tôi cảm nhận rõ ràng hơn quyền năng của Thượng Đế ở bên trong chúng tôi. Họ cũng đã giải thích cho chúng tôi rất nhiều điều, dựa vào những bài nói chuyện của Bapak. Họ khuyến khích chúng tôi nên đọc thường xuyên những bài nói chuyện của Bapak hoặc của Ibu Rahayu để hiểu rõ hơn về Subud và latihan, thay vì cứ lang thang qua các phép tập khác như một số người để rơi vào cơn bạo phát.

Đến làm latihan chung với nhóm cùng các PTQT, anh chị em cảm thấy latihan xác thực và sự hướng dẫn của Thượng Đế qua những cuộc trắc nghiệm rất rõ ràng, đặc biệt là các thành viên trẻ tuổi.

Chuyến viếng thăm của các PTQT là cơ hội để chúng tôi có nhiều buổi latihan chung, khiến cho chúng tôi đoàn kết, hợp nhất và nhận thức rõ ý hướng đứng vững trên đôi chân của chính mình, điều cần thiết để cho Subud phát triển và tăng trưởng, nhất là Subud Việt Nam, nói riêng.

PTQT nhắc nhở PT ở Việt Nam ý thức trách nhiệm săn sóc hội viên, giúp họ giải quyết những mâu thuẫn. Nói chung, các hoạt động của Subud Việt Nam đang ở trên đà tiến triển tốt.

Lần này, chúng tôi gặp lại Isti, cháu nội của Bapak. Kiểu cách nói cười của Isti làm cho chúng tôi thấy thoải mái và dễ chịu, đôi lúc thấy an ủi phần nào vì chúng tôi không có cơ duyên gặp Bapak.

PTQT đến sẵn sóc latihan bên nam giới lần này là Joyowidarbo. Anh đi cùng với vợ là chị Rukmini, phụ tá quốc gia Nam Dương. Họ nhắc nhở chúng tôi về những lời khuyên mà chúng tôi cần ghi nhớ.

Joyowidarbo đã nói với chúng tôi về ba di sản mà Bapak đã để lại cho tất cả chúng ta là tổ chức Subud, latihan và những bài nói chuyện của Bapak giúp chúng ta nhận biết những lợi lạc của latihan.

Lần này chúng tôi cũng gặp lại Ân Điền, một PTQT nữ khác. Ân Điền là người Úc gốc Việt, đến từ Sydney. Chị biết nói tiếng Việt nên có thể giao tiếp dễ dàng với các HV và PT không biết tiếng Anh. Ân Điền có thể biết được tình trạng của họ và giúp họ vượt qua những khó khăn bằng lời khuyên thực tế.

Sáng thứ ba 27/11/2012, chúng tôi chia tay Isti, Joyowidarbo và Rukmini. Bửu Linh và Sương Ngọc đi cùng với họ ra phi trường.

Ân Điền đi chuyến bay buổi chiều nên ở lại đi cùng với Mariana, Kalima và Halimah đi thăm các vị cao niên không đến chỗ tập latihan chung được, như bác Sunarti Chí năm nay 90 tuổi. Chúng tôi làm latihan trong phòng của bác. Sau đó, chúng tôi đến thăm tata Mulyani. Chúng tôi cùng làm một xuất latihan 20 phút. Tata Mulyani năm nay 88 tuổi, chân yếu, mắt không thấy đường nhưng giọng ca còn truyền cảm lắm. Tata hát tặng chúng tôi bài hát nổi tiếng muôn thuở Ave Maria. Đó là những thời khắc tuyệt vời mà chúng tôi không bao giờ quên.

Trở về phòng nghỉ, Ân Điền làm một xuất latihan nữa với các hội viên trẻ như Kadariah, Sophia ... trước khi rời Việt Nam. Siêu Linh, Siêu Nhiên, Kalima và Kadariah ra phi trường tiễn Ân Điền.

Chuyến viếng thăm của các PTQT lại đem đến cho chúng tôi một làn gió mới. Chúng tôi nghĩ chính mình phải thay đổi theo sự chỉ dẫn của Thượng Đế ở bên trong nội cảm, sẵn lòng xả bỏ mọi sự sai lầm đã qua với cái tâm rộng mở, kiên tâm và chân thành phó thác vì sự phát triển của bản thân và mọi người trong gia đình tâm linh .

Cám ơn các PTQT đã đến để hỗ trợ chúng tôi.

Các anh chị đã đi rồi nhưng chúng tôi vẫn còn cảm thấy an vui trong lòng. Chúng tôi cảm nhận ý nghĩa của cuộc sống và có thể tận hưởng hạnh phúc hằng ngày khi chu toàn mọi việc trong sự sùng bái Thượng Đế.

Chúng tôi còn mong cầu gì nữa ở trên cõi đời này?

Tại Phi Trường của Bogota

Utami Hòa
dịch

Trước khi tôi có được sự khai mở về latihan, tôi có thể có nguy cơ bị bệnh stress (bệnh rối loạn thần kinh) bởi những vấn đề trọng đại, nhưng tôi không vì thế lấy làm khốn khổ, trái lại khá là tự tin, tôi lúc nào cũng sẵn sàng để làm một vài sự thay đổi hay một vài sự di chuyển, một vài thử thách mới, và tại sao không có thêm một vài sự phiêu lưu mạo hiểm, tôi cũng sẵn sàng cho điều này.

Tuy nhiên, có một lĩnh vực mà tôi không thể có lòng tin vào điều tôi không biết, đó là : TÌNH YÊU. Khi tôi cảm thấy thiếu vắng một người chồng trong cuộc sống của mình, tôi thường vẽ ra một hình ảnh trong trí óc của tôi về một người chồng phải làm sao mới tương xứng với tôi ! Tất nhiên là, hình ảnh người chồng đó do trí óc của tôi nghĩ ra thì không bao giờ phù hợp với hình ảnh người chồng tôi gặp trong thực tế, và những mong đợi của tôi ở người chồng này thì rất cao và

chắc chắn đến nỗi mà bất cứ mối quan hệ nào tôi có thể có thì đã không tránh khỏi đổ vỡ trước khi tiến tới hôn nhân. Không cần phải kể cho các anh chị em biết là tôi đã đau khổ đến thế nào về sự đổ vỡ trong các mối quan hệ tình cảm của tôi.

Sau khi tôi có được sự khai mở đến với latihan, trạng thái tình cảm này của tôi cũng không mấy thay đổi. Nhưng sau một thời gian tôi đã quyết định không để chịu đau khổ hơn nữa về tình cảm của mình bằng cách đặt cuộc sống của tôi vào “ bàn tay của Thượng Đế ”. Tập latihan được 2 năm, tôi bắt đầu nhịn prihatin vào mỗi ngày thứ hai và tôi đã dâng ngày nhịn ăn prihatin

này cho Thượng Đế qua việc thưa với Ngài rằng : “ Con dâng ngày nhịn ăn prihatin của con cho Thượng Đế để con trở nên có thể quy thuận cả cuộc đời con theo Thánh Ý của Ngài, dù là Ngài có cho con lập gia đình hay cho con ở độc thân ”. Tôi tin rằng mục đích của việc nhịn ăn prihatin thì quan trọng cũng như chính việc nhịn ăn prihatin vậy, và tôi vẫn nhịn ăn prihatin cho đến bây giờ.

Lạ, lạ thật, việc nhịn ăn prihatin của tôi lại mang lại lợi lộc cho cuộc đời nghề nghiệp của tôi ! Tôi trở nên rất thành công trong công việc làm của mình, các thành quả mà tôi đạt được là trong cách chữa bệnh bằng tâm lý và trong việc làm tư được mọi người công nhận rất nhiều, tôi lại còn được tham gia vào nhiều dự án lý thú và hào hứng và đã kiếm được rất nhiều tiền. Nhật ký của tôi thì đầy những lời hứa hẹn cho công việc phải làm, cả một năm ở phía trước với các công việc phải làm được tôi sắp xếp sẵn như : các bài thuyết giảng, các buổi hội thảo, các khóa huấn luyện cho nhân viên bệnh viện, các cuộc hội thảo ở văn phòng riêng. Tôi yêu công việc của tôi và tôi càng ngày càng trở nên say mê với công việc của mình.

Tôi không còn suy nghĩ nhiều về việc lập gia đình nữa, mặc dù thỉnh thoảng tôi vẫn thấy có cảm xúc kỳ lạ của việc thiếu một cái gì đó thật quan trọng. Tôi nhớ tôi thường tự nói với mình là : “ Không có khoảng trống dành cho một người chồng trong cuộc đời của mình vì mình quá bận rộn ”.

Rồi sau đó tôi đã đi tham dự Đại Hội Subud Thế Giới ở Colombia. Tôi không hề biết một Đại Hội thì như thế nào, tôi chưa bao giờ tham dự bất cứ một Đại Hội nào, vì tôi chỉ mới vào Subud có 4 năm. Động cơ chính thúc đẩy tôi tới tham dự Đại Hội là Amanecer : tôi đã nghe Muchtar Martins nói về dự án Amanecer vĩ đại này của cộng đồng Subud, và tôi rất thiết tha muốn tham dự vào dự án này qua công việc của tôi. Vào lúc kết thúc Đại Hội, tôi đã có những gì tôi muốn : tôi liên kết được với một số bác sĩ địa phương và những người làm công tác xã hội, và chúng tôi đã thiết kế các dự án chung cho năm tới. Tôi quyết định chia đều cuộc sống của mình tại hai nơi là Pháp và Colombia : sau Đại Hội tôi sẽ về Pháp và 7 tháng sau tôi sẽ quay lại với Amanecer và bắt đầu chương trình huấn luyện tại Tây ban Nha (trong thời gian này tôi dự định học hỏi về dự án) !

Tôi tràn ngập niềm vui mỗi lần nghĩ đến việc đi dự Đại Hội Subud Thế Giới lần đó, thật là không bỏ công. Ngoài những buổi tập latihan quốc tế đông đến kinh ngạc, còn có nhiều điều xảy ra trong suốt cuộc họp Đại Hội này. Tôi còn nhớ các anh chị hội viên người da trắng đã lao vào uống ly rượu của Muchtar ngay trước lúc ông ấy được chọn trở thành vị chủ tịch mới của WSA ! Tôi đã nhận được một món quà tuyệt vời dành riêng cho tôi, và các hoạt động nghề nghiệp của tôi được mở rộng !

Bây giờ sau 5 năm, mỗi lần tôi nghĩ về món quà dành riêng cho tôi, tôi thấy nó có vẻ giống như một cuộc trắc nghiệm hơn là một món quà.

Khi Đại Hội Subud Thế Giới chấm dứt, tôi được một nhóm nhỏ các hội viên ở Đại Hội đề nghị cùng tham gia với họ đi chơi núi ở Colombia trong 5 ngày. Tôi vô cùng thích việc khám phá ra các phong cảnh đẹp nhất của Boyaca là một tỉnh phía bắc của Colombia. Chắc chắn là tôi đã yêu thành phố Colombia này mất rồi và còn yêu tha thiết hơn hết là mong quay trở lại thành phố này. Khi nhóm chúng tôi tách ra ở Armenia, một anh hội viên người Anh (tên là Raymond) và tôi phát hiện ra rằng chúng tôi sẽ đi cùng chuyến bay trở về Châu Âu; trong khi nhiều người Pháp thì thật sự đáp chuyến bay về Pháp qua ngã Madrid (thủ đô của Tây ban Nha), còn tôi có ý định đi qua Luân Đôn. Vì thế, tôi đã nói với Raymond : “ Hẹn gặp anh ngày mai ở phi trường

của thành phố Bogota !”.

Vào buổi sáng hôm sau tôi rời khỏi Amanecer cùng với một nhóm các anh chị hội viên sẽ đáp cùng chuyến bay với tôi về Châu Âu. Khi chúng tôi đến thành phố Bogota, chúng tôi được một chị hội viên người Colombia ra đón, chị ấy hướng dẫn chúng tôi đi thăm qua thành phố : đến chợ trời với đủ màu sắc, rồi đến nhà hàng bán thức ăn ngon tuyệt, và cuối cùng quay trở lại phi trường.

Tại phi trường, chúng tôi phải chờ đợi, chờ đợi và chờ đợi bởi những khó khăn về thủ tục hành chánh quan liêu thường lệ. Tôi có một quyển sách hay trong túi xách của mình và tôi đặc biệt không bị ảnh hưởng bởi sự trì hoãn này. Nhưng thỉnh thoảng tôi nghĩ là có thể Raymond đã đến phi trường (có nghĩa là anh ấy đã rời khỏi Armenia vào thời khắc khác với thời khắc của nhóm chúng tôi), và tôi cảm thấy là tôi phải cố tìm gặp anh ấy. Đúng lúc đó, nhóm chúng tôi được bảo là chúng tôi được phép đi và đến đăng ký gởi hành lý của mình. Vì vậy tôi đi theo nhóm của mình tiến đến các bàn đăng ký.

Khi tôi đi đến chỗ hàng người đứng xếp hàng dài nối đuôi nhau, còn cách họ khoảng 10 mét thì tôi nhận thấy Raymond đứng giữa những người đang xếp hàng ở đó. Vào giây phút đó tôi nghe có một giọng nói nhỏ từ bên trong tôi vang lên : “ Đây là chồng của con ”.

Tôi ngừng bước, nhìn trần trời vào Raymond, và đáp lại tiếng nói bên trong lòng mình : “ Ồ! Không ! Không phải là anh ấy!” . Người đàn ông đó chẳng tương xứng chút nào với hình ảnh về “ một người chồng ” mà tôi có trong trí của mình : anh ta trông rất giống với một ông già độc thân, và thêm nữa, anh ta là một người Anh và điều này có thể hủy hoại nghề nghiệp của tôi nếu tôi sẽ phải theo anh ấy về sống ở đất nước của anh ta ! Lạ thật, trong đầu của tôi lập tức nảy sinh rất nhiều ý nghĩ để chống lại cái số mệnh được an bày cho tôi. Rồi thì tôi nhớ lại trong quá khứ, mỗi lần tôi nghe theo sự chỉ dẫn tự phát ở bên trong tôi, tôi đều làm tốt công việc của mình và sự chỉ dẫn này lúc nào cũng dẫn dắt tôi đi đúng hướng. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ nghiệm thấy sự chỉ dẫn về TÌNH YÊU ! Trong lúc trí nghĩ của tôi đang cố hết sức tìm cách giải quyết những gì đang xảy ra, thì đột ngột tôi cảm thấy có một sự quy phục hoàn toàn đang nhóm lên từ một nơi nào đó ở bên trong tôi, và tôi hoàn toàn chịu quy phục, tôi nói : “ Được thôi, nếu chuyện hôn nhân của con đã phải là như thế thì con xin quy thuận ! ”.

Tôi tiến lên phía trước, vừa mỉm cười với người chồng tương lai của mình vừa nhập vào hàng người nối đuôi nhau đến bàn đăng ký ở phi trường. Từ Bogota đến Caracas, phi cơ trống đến một nửa. Tôi nghĩ : “ Nếu người đàn ông đó phải trở thành chồng tôi, tôi nên đi đến chỗ ngồi của anh ta và cố tìm hiểu về anh ta thêm một tí chút thì hơn ” (chúng tôi hầu như đã không nói chuyện với nhau trong suốt chuyến du lịch 5 ngày vừa rồi). Vì thế, tôi đã đi đến ngồi bên cạnh anh ta cho tới khi phi cơ của chúng tôi đáp xuống Caracas. Trong suốt tiếng đồng hồ ngồi cạnh bên nhau này, Raymond nói rất ít, vậy mà chúng tôi đã trao đổi được địa chỉ của nhau. Khi tôi trở về chỗ ngồi của mình, tôi chỉ biết có ba điều về anh ta là : cha của anh ta là người Anh, mẹ anh ta là người Pháp giống như tôi, và anh ta thì thích các vấn đề về sinh thái học. Thậm chí tôi còn không biết ngày sinh của anh ta để tìm hiểu thêm về anh ta trong sách chiêm tinh của mình nữa !

Tại Luân Đôn, sau khi chúng tôi chào tạm biệt nhau, tôi phải đợi phi cơ suốt 4 giờ liền vậy mà tôi không buồn mở sách ra đọc. Tôi hết sức là bàng hoàng vì những gì đang xảy ra; tôi không cảm thấy yêu người đàn ông đó, trái tim tôi không đập nhanh hơn mỗi khi tôi nghĩ đến anh ta, nhưng đúng là anh ta luôn ở bên tôi như là một người thật đang sống cạnh kề bên tôi vậy.

Trở lại thành phố Provence của tôi ở Pháp, vào đêm kế tiếp sau hôm chào từ biệt Raymond, tôi leo lên đỉnh đồi gần nhà để ngắm các vì sao băng. Bầu trời đêm thật đẹp với hàng trăm vì sao. Tôi vẫn cảm thấy sự hiện hữu của Raymond ở bên cạnh tôi suốt thời gian này. Đến lúc phải đi ngủ, tôi hoàn toàn không thể ngủ được. Tôi phải viết thư cho anh ấy thôi ! Đây là vào khoảng nửa đêm, tôi viết thư cho Raymond và kể cho anh ấy nghe về những gì đã xảy ra cho tôi ở phi trường của thành phố Bogota. Tôi nghĩ tôi cần được biết xem anh ấy đã lập gia đình rồi hay chưa, và tốt nhất là tôi kể cho anh ấy sự thật là tôi nhận được sự chỉ dẫn từ bên trong bảo cho biết anh ấy là chồng của tôi.

Sau đó tôi đã liên tục viết các lá thư và các bưu thiếp gửi cho anh ấy, kể cho anh ấy nghe về thành phố Provence, về công việc, về cuộc sống của tôi Cuối cùng, một vài tuần sau đó tôi nhận được tấm bưu thiếp đầu tiên của anh ấy viết rằng : “ Cám ơn rất nhiều về tất cả các lá thư của cô đã gửi cho tôi. Tôi không hiểu những gì đã xảy ra cho cô tại phi trường của thành phố Bogota. Nhưng các lá thư của cô thật dễ thương, và tôi luôn luôn thích chúng rất nhiều.”

Lạ thật, tôi tiếp tục viết hai đến ba lá thư cho anh ấy mỗi tuần, trong một số lá thư tôi còn mở đầu bằng những bài thơ tiếng Anh !

Khi tôi viết thư cho anh ấy, từng bước một tôi đã yêu người đàn ông người Anh này, một người đàn ông mà tôi không hề biết tí gì cả về anh ta. Thật vậy, anh ấy viết rất ít thư cho tôi, có lẽ một tháng một lá thư, thư của anh ấy luôn luôn ngắn và không bao giờ anh ấy nói về bản thân mình ! Anh ấy hay nói về Subud hoặc nói về những vấn đề môi trường hoặc nói về những vấn đề xã hội, trong khi tôi thì thổ lộ tất cả các mặt của bản thân mình!

Và sự việc này cứ tiếp diễn mãi trong 9 tháng. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc làm trắc nghiệm cho hành động viết thư của mình để liệu xem tôi làm vậy có đúng không, bởi vì tôi cảm thấy rất là vui sướng mỗi lần tôi viết thư cho anh ấy, và tôi luôn luôn cảm thấy sự hiện hữu của anh ấy ở bên cạnh tôi, ở trong cuộc sống hằng ngày của tôi.

Tuy nhiên, sau 6 tháng trao đổi thư từ, Raymond đã viết cho tôi một lá thư mà nó làm tôi rất buồn lòng, trong thư viết rằng tôi không nên phí thời gian viết thư cho anh ấy, và tôi quyết định xin các phụ tá làm trắc nghiệm với tôi để liệu xem tôi có nên tiếp tục viết thư cho anh ấy nữa không. “ Nên ” là câu trả lời tán thành. Vì thế tôi tiếp tục viết thư cho anh ấy.

Rồi đã đến lúc tôi rời nước Pháp một lần nữa trong 5 tháng để đến ở tại Amanecer. Tôi viết thư mời Raymond đến chơi với tôi trước lúc tôi khởi hành đi. Tôi thật sự cảm thấy đã đến lúc chúng tôi gặp lại nhau lần nữa. Tôi đã phải cố nài nỉ anh ấy trong điện thoại là : “ Nếu anh không thể đến thăm tôi tại nước Pháp này thì tôi sẽ đến thăm anh ở nước Anh ”, tôi đã nói với một Raymond rất lưỡng lự. Và rồi anh ấy trả lời tôi là : “ Thôi được ! Tôi sẽ đi soát lại giờ giấc các chuyến bay của các hãng hàng không và tôi sẽ gọi điện thoại cho cô sau ”. Sau đó tôi mới hiểu ra là Raymond đang sống với cha mẹ của anh ấy, vì thế anh ấy nhận thấy thật khó lòng mà mời tôi tới chơi nước Anh của anh ấy được; vì anh ấy chưa bao giờ kể cho cha mẹ anh ấy nghe bất cứ điều gì về tôi cả !

Raymond đến thăm thành phố Provence của tôi cả thấy được một tuần. Tôi đã nhường căn phòng có một giường của tôi cho anh ấy, còn tôi thì ngủ trong văn phòng của mình. Thật may mắn là một khóa huấn luyện do tôi phụ trách tại một bệnh viện đã được lên chương trình cuối cùng bị hủy bỏ, nhờ vậy tôi có nhiều thời gian rỗi hơn mong đợi để có thể tiếp đón vị khách

của tôi, và chúng tôi đã vui thích cùng đi dạo với nhau quanh các ngọn đồi và ăn những bữa ăn ngon cùng với nhau.

Mặc dù tôi cố tìm hiểu anh ấy trong suốt một tuần đi chơi với nhau, vậy mà đến lúc Raymond trở về nhà, tôi vẫn chưa biết thêm tí gì về anh ấy, và vẫn chưa hiểu được cảm xúc của anh ấy đối với tôi ! Tôi tự hỏi không biết có phải là cung cách bình thường của người Anh vốn là như vậy không Vào ngày cuối cùng của cuộc viếng thăm, để cảm ơn tôi về lòng mến khách Raymond đã tặng cho tôi một chậu hoa “ Đừng quên tôi ”. Ngay tức khắc, tôi đã đoán ra một sự nhắn gửi thầm trong sự chọn lựa chậu hoa đó. Để kiểm tra lại ý nghĩa của chậu hoa, tôi đã hỏi anh ấy : “ Anh có biết tên của những bông hoa này không? ” – “Có, những bông hoa này được gọi là : Đừng quên tôi ”.

Ngay sau đó, chậu hoa “ Đừng quên tôi ” là tất cả những gì tôi mang theo tới Colombia. Có phải việc tặng chậu hoa có ý nghĩa như vậy thật sự là một lời nhắn gửi hay nó chỉ là một sự trùng khớp ngẫu nhiên? Tôi không biết, nhưng tôi chưa bao giờ tin vào sự trùng khớp ngẫu nhiên như thế

Sáu tuần sau, ở Amanecer tôi đã nhận được một lá thư của Raymond viết là : “ Anh nghĩ là em đúng; chắc là chúng ta phải lấy nhau ” ! Từ sau lá thư đó, nội dung các lá thư kế tiếp của anh ấy đã thay đổi và những lá thư này đã bắt đầu trở nên triu mến hơn, dù rằng chúng vẫn chưa tiết lộ nhiều về tính cách của anh ấy.

Ba tháng sau, tôi bay tới Anh Quốc để kết hôn, Raymond kể với tôi rằng khi anh từ thành phố Provence của tôi trở về nhà, anh đã có cùng một chứng nghiệm mà tôi đã có ở phi trường của thành phố Bogota; một cách bất ngờ và thậm chí không hề nghĩ đến tôi, bất thành linh anh ấy cảm thấy từ bên trong của chính mình có cảm giác đoán chắc rằng tôi là vợ của anh ấy Điều mà anh cảm nhận được về tôi đã xảy ra với anh tại phi trường Heathrow

Tôi đã trở thành vợ của người đàn ông người Anh xa lạ này mà không hề biết tí gì về anh ấy. Chỉ bởi vì anh đã được “ ban ” cho tôi ở tại một phi trường ! Vào lúc đó tôi đã 43 tuổi. Tôi đã rời bỏ quê hương, công việc làm, nhà cửa, các bạn của tôi và tôi đã phải theo anh đến sống ở một đất nước không thích hợp nhất mà tôi ắt sẽ phải nghĩ cách để mà sống, một đất nước xa khỏi tất cả mọi thứ mà tôi thích !

Bốn năm đã trôi qua kể từ khi chúng tôi lấy nhau. Hôm nay là ngày kỷ niệm lần thứ năm cho những gì mà chúng tôi gọi là “ phi trường của thành phố Bogota ”, và như mọi năm chúng tôi làm lễ kỷ niệm về ngày này.

Vào buổi sáng của ngày hôm nay, trước khi tập latihan, tôi đã dâng lời cảm tạ Thượng Đế về người chồng mà Ngài đã ban cho tôi, ngoài ra tôi còn dâng lời cảm tạ Thượng Đế về tất cả những sự rèn luyện cho tính vâng phục theo Thánh Ý của Người mà Người đã ban cho tôi qua việc nhịn prihatin đều đặn. Tôi thường dâng lời cảm tạ Thượng Đế vì là một người vợ hạnh phúc đến thế: chồng tôi thì vượt ngoài tất cả những ước mơ mà tôi đã từng có từ trước đến nay mỗi khi tôi vẽ ra hình ảnh người chồng lý tưởng cho mình. THƯỢNG ĐẾ BIẾT NHỮNG GÌ LÀ TỐT NHẤT MÀ CHÚNG TA CẦN.

Sinh Nhật Bapak 22.06.2012

Bửu Linh Kim Thái

Theo như thông báo trong cuộc họp với các hội viên ngày 20.5.2012, Subud VN sẽ tổ chức kỷ niệm sinh nhật của Bapak vào ngày Chủ Nhật 17.6.2012 tại nhà của chị Hồng Hạnh. Như thường lệ là buổi tập latihan vào lúc 9h30' sáng. Khoảng 10h mọi người tụ tập bên dưới nhà và chị Siêu Nhiên mở đầu bằng lời cầu nguyện, rồi tịnh tâm 5', kế đó là lời giới thiệu các thành viên của BQT, các phụ tá, từng hội viên của các nhóm ở Saigon, Vĩnh Long, Long An, Biên Hòa.

Kế đó Hùng Minh đọc một bài lịch sử về Bapak và sự hình thành Subud được trích từ sách được các bác dịch trước đây.

Và Trúc Đào đọc một bài Talk của Bapak nói tại Mexico ngày 20.4.1968 - bài số 1 trong Volume

21 được lấy từ trên Subud Library xuống.

Còn Bửu Linh chuẩn bị sẵn cả tuần trước đó 25 bì hồ sơ, mỗi bì có chứa bên trong 40 bao nylon để đựng từng file hồ sơ, và cứ mỗi bì hồ sơ Bửu Linh để vào trong đó 7 bài Bapak's Talks, 2 bài Ibu's Talks, và bài dịch về chuyến viếng thăm Cuba của các PTQT được Bửu Linh dịch cách đây khá lâu cùng với địa chỉ một số trang mạng của tổ chức Subud trên thế giới. Bửu Linh chia sẻ trải nghiệm của Bửu Linh về việc đọc Bapak's Talks và Ibu's Talks, đó là một nguồn minh triết chỉ cho Bửu Linh cách sống như thế nào tại thế gian này. Người đầu tiên BL gửi tặng bì hồ sơ là chị Huyền Khanh, chị của anh Minh Thần, nhân đó BL cũng giới thiệu đôi lời về anh Minh Thần hiện là người đại diện cho BDT của Subud VN với WSA. Lần lượt Bửu Linh gửi tặng đến các nhóm và một số anh chị em. Vào lúc kết thúc buổi họp mặt chị Huyền Khanh đề nghị với chị Siêu Nhiên là từ bây giờ vào mỗi buổi họp mặt cùng hội viên nên đọc một Bapak's Talk vì ở nhà đôi khi bận rộn nên ít người đọc và còn khen Bửu Linh là làm việc có khoa học do trước đây nếu có nhận được Bapak's Talks như thế này đem về nhà sẽ để lẫn vào đâu đó, với bì hồ sơ Bửu Linh mua tặng mọi người sẽ không sợ để lạc mất bài và mỗi khi cần có thể đem ra đọc dễ dàng.

Cuối cùng là lúc vui vẻ và thoải mái với việc dùng ẩm thực. À nhóm Long An của anh Hoàn Hương Tổng khá phát triển, có thêm sự hiện diện của 2 nam và 2 nữ hội viên dự bị trong cuộc họp mặt sáng nay. Bửu Linh có chụp một vài tấm hình Bửu Linh gửi đến để các anh chị em cùng xem. Bửu Linh nhớ trong giờ phút chia tay với các PTQT năm 2011 trước giờ các PTQT ra phi trường Bửu Linh có nói với chị Isti là Bửu Linh cảm thấy Subud VN sẽ phát triển nhưng không biết là lúc nào. Và cuộc họp mặt ngày hôm nay BL lại một lần nữa cảm thấy sự khởi sắc của Subud VN.

Bửu Linh cảm tạ Thượng Đế Toàn Năng, cảm tạ Bapak, cảm tạ Ibu Rahayu.

Bản Tường Trình Chuyến Viếng Thăm Cuba của Phụ Tá Quốc Tế, tháng 2.2012

Bửu Linh Kim Thái
dịch

Daniel, Reinaldo và tôi đã trải qua 11 ngày tuyệt vời ở Cuba trong tháng 2 vừa qua. Asis và Munirah (hội trưởng và nghị viên tâm linh hiện nay của Cuba), ra đón tôi tại phi trường Havana. Như thế đồng lúc gặp phải luồng hơi nóng ngọt ngào, âm vang của nhịp điệu Châu Mỹ La Tinh, tiếng ồn ào xe cộ - phần lớn là các xe hơi cũ của thập niên 50 và 60, - tất cả là một sự sinh động hoàn toàn khác biệt hẳn so với các quốc gia còn lại của Bắc Mỹ. Người nào không có giấy phép hợp lệ sẽ không được phép đón tiếp khách nước ngoài tại gia đình của mình, vì thế Ali – con trai của hội viên Subud, và cũng là tài xế trực cho chúng tôi trong suốt thời gian lưu lại Havana – chở tôi đến một nhà khách xinh xắn “nhà riêng” tại một vùng yên tĩnh của thị trấn, nơi đó Daniela và Reynaldo đang đợi tôi. Chúng tôi bắt đầu công việc vào sáng hôm sau, bắt đầu bằng latihan tại nhà của Asis và Munirah, tiếp theo sau đó là cuộc họp với một viên chức chính quyền. Eloisa đến tận nhà, nói chuyện với chúng tôi khá lâu và đầy đủ chi tiết, với một lối nói giản dị và thoải mái. Chính quyền biết khá nhiều về Subud, nhưng tiến trình xin hợp pháp hóa diễn ra rất chậm. Chúng tôi được phép gặp gỡ nhau thành các nhóm mà không phải sợ hãi bị phản đối. Asis mô tả tình hình ra sao cách đây vài năm, latihan có thể là một sự việc gây căng thẳng, mọi người đã nỗ lực để không làm ồn trong lúc tập latihan, hay tạo sự chú ý về mình. Hãy tin tôi – những người hàng xóm lúc này đây có thể nghe thấy chúng ta!

Trong 11 ngày, tại mỗi nơi chúng tôi tiếp nhận latihan, và nhiều địa điểm, có những cửa chớp trên các cánh cửa sổ, nhưng không có kiếng, và không có cách nhiệt, và dù gì một nửa thời gian chúng thực sự không được đóng lại. Cái nóng bức thật khó chịu ngay cả khi các cửa sổ để mở. Vì thế những người dân Cuba phải học tiếp nhận latihan trong một tình huống mà người Bắc Mỹ xem là những điều kiện ‘làm phân tâm’ – không có những phòng ốc lớn tinh tươm và sạch, có khoảng không gian để cử động thoải mái, và quỳ gối xuống sàn nếu bạn cần làm thế. Khấp

nơi chúng tôi đến, trời rất nóng, không có khoảng trống để cử động, luôn luôn là nơi sinh sống của một ai đó, vì thế căn phòng đầy những đồ đạc. Nếu các bạn không quy thuận được, các bạn có thể nghe tiếng chó sủa, tiếng người làm việc bên ngoài các cửa sổ chỉ cách có vài bước chân, và luôn luôn là tiếng chơi nhạc ở một nơi nào đó sát bên. Cuộc sống tiếp diễn, và không có sự xa xỉ cho việc tìm thấy một chỗ yên bình, một nơi yên tĩnh và riêng tư. Đây không phải là một sự than phiền, chỉ là một biểu lộ sự khâm phục của tôi đối với những hội viên Cuba, những người học để trở nên không biết đến những âm thanh hỗn tạp và sự sinh động mà họ sống với nó mọi lúc, và tiếp nhận latihan bên cạnh đó. Nhưng tôi đi lạc đề mất rồi

Asis cảm thấy cuộc họp với Eloisa, viên chức chính quyền, diễn ra rất tốt. Chúng tôi không nói về bất cứ điều gì một cách cụ thể, ngoài việc hỏi tiến trình hợp pháp hóa đang diễn ra như thế nào, và Asis nói đến khả năng có được một cuộc họp vùng tại đây một ngày nào đó. Sự hợp pháp hóa sẽ làm cho người dân Cuba dễ dàng được phép đi đến các cuộc họp tại những nơi khác của thế giới. Eloisa ở lại dùng cơm trưa, và người tài xế của cô ấy cũng được mời dùng bữa trưa với chúng tôi. Bạn có thể tưởng tượng ra điều này đang xảy ra ở Bắc Mỹ không!!! Hầu hết những người dân Cuba rất nghèo, mức sống của họ bằng với mức sống tiêu chuẩn của chúng ta. Tiền lương trung bình là \$15 đến \$20 một tháng, dù bạn có là một bác sĩ giải phẫu hay một người quét đường hay không, nhưng mọi người chia nhau những gì họ có. Chúng tôi luôn được họ mời thứ tốt nhất – chúng tôi được mời ăn thịt gà hầu như mỗi ngày, ăn với cơm và các loại đậu và rau trộn. Khi bạn nhìn vào các quyền sở hữu phần ăn được phép có, bạn biết được có lẽ họ đã để dành phần ăn của họ trong nhiều tuần để mời chúng tôi như thế này. Ngoài những khẩu phần cơ bản, mọi thứ đều đắt đỏ đối với người dân Cuba – dù giá cả thấp hơn 10 lần so với kiều dân Cuba, nhưng với họ ăn trái cây và rau xanh là loại quá đắt so với mức sống chuẩn thông thường. Chỉ những người không đang trải qua những khó khăn về tiền bạc, đó là những người có gia đình ở nước ngoài có thể gửi tiền cho họ, hay một số ít người có công việc ký hợp đồng với các

công ty nước ngoài, và có thể kiếm được mức lương tốt trong một thời gian dài.

Chúng tôi trải qua cuối tuần ở Havana, chia sẻ latihan và trải nghiệm với khoảng 20 hội viên, hoặc tại nhà của Sharifuddin và Clara, hoặc tại nhà của Munirah and Asis. Có một buổi khai mở. Subud sống động và tốt tại Havana. Họ có những buổi latihan đều đặn – và một vài hội viên đi bộ vài kilo mét để đến tập latihan, hơn là leo lên xe buýt, nó quá đông đến nỗi trông giống như một trong số những trò chơi nguy hiểm và đại dốt mà học sinh thường chơi – “bao nhiêu người sẽ vừa khít trong một chiếc Volkswagon?” Không có nhiều sách báo Subud đến được Cuba, và trước đây nhiều sách báo trong số đó bị tịch thu, nhưng Asis và ban quản trị của anh ấy vẫn đang in bản tin nội bộ hằng tháng, với một bài nói chuyện của Bapak hay trích dẫn từ quyển Susila Budhi Dharma, và bất kỳ tin tức gì về các sự kiện của Subud, như các cuộc họp của Vùng 7, hay cuộc thăm viếng của chúng tôi vào năm nay. Ở bất kỳ nơi nào chúng tôi đến – Havana, Camaguey, Manzanillo, Niquero – các hội viên chỉ tập latihan một lần trong 1 tuần. Việc đi lại đây đó xem ra rất khó khăn, điều này không thể thay đổi trong những ngày sắp tới. Nhưng chúng tôi trải nghiệm về những việc khác – sẽ như thế nào nếu chúng ta yên tĩnh trước và sau khi tập latihan, điều quan trọng của việc tập trong nửa giờ đồng hồ, và lợi ích đối với sự phát triển bên trong của chúng ta khi chúng ta được gọi bằng tên Subud. Phần lớn các hội viên Subud Cuba đều được Bapak và Ibu cho tên Subud, nhưng họ thường dùng tên của cha mẹ đặt cho. Có lẽ khi Subud trở nên được chấp nhận hơn, họ sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi sử dụng tên Subud của họ. Các hội viên có tình cảm rất gắn bó với nhau – giống như trong một gia đình.

Ngày Thứ Hai, chúng tôi đi thăm Havana Cổ Xưa, nơi sự hùng vĩ và nét đẹp của một thời đại khác tương phản với những điều kiện sống rất nghèo nàn. Thật là một nơi lý thú để đến thăm, và đa số người dân Cuba có vẻ thích cười và nhảy múa, bất kể hoàn cảnh của họ ra sao. Chúng tôi đến thăm Phòng triển lãm nghệ thuật và trường học do một anh trong Subud điều hành, và rất may là có thể ngồi tại một buổi diễn tập của một đoàn múa hát, đoàn ở trong cùng một tòa nhà với Phòng triển lãm, và cũng là trong số dự án của anh ấy. Các cuộc triển lãm và biểu diễn về nghệ thuật được tổ chức rất nhiều ở Havana, và chúng tôi có được vài tấm hình ấn tượng về nhóm vũ điệu này. Daniela và tôi rất xúc động với vũ điệu này, nhận thấy điểm nhấn chính của vũ điệu là chiếc va li, họ vừa vươn tay ra để nắm lấy, vừa lùi lại khỏi nó, với chúng tôi, một diễn đạt rõ ràng về điều là có biết bao nhiêu người dân Cuba bị giằng co bởi nhu cầu đi xa, kiếm tiền ở nước ngoài, và tình yêu quê hương mãnh liệt nơi họ.

Trạm dừng kế tiếp – Camaguey. Chúng tôi lên xe buýt đi suốt đêm để đến đó – khoảng 9 tiếng. Xuống xe buýt, mọi người ngay lập tức nhận ra sự thay đổi về tốc độ phát triển ở đó so với Havana. Tại đây ở Camaguey, phương tiện chuyên chở chính là xe đạp. Một lần nữa chúng tôi phải ở lại trong một nhà khách theo đúng luật, điều đó có nghĩa là có được sự xa xỉ của một phòng tắm riêng, và buổi điếm tâm theo phong cách Châu Âu – đủ dỗi dào khiến chúng tôi cảm thấy khỏe khoắn cho đến tận buổi trưa. Hầu hết người Cuba chỉ ăn một bữa chính, trước đây là vào buổi trưa. Chúng tôi tập latihan tại nhà của Aneesa, một lần nữa với khoảng 20 hội viên. Đó là một cuộc họp mặt yên tĩnh và an bình. Chúng tôi có thể cảm thấy một tình cảm mạnh mẽ về cộng đồng và sự quan tâm chăm sóc của nhóm ở Camaguey. Họ nói với chúng tôi họ hạnh phúc biết bao về trải nghiệm Subud của mình, và cảm thấy rất ấm áp và gắn gũi với nhau. Nơi đó là những mối quan hệ về xã hội, và họ điều hành một dự án về Susila Dharma, bắt đầu và từ trong nhà của Aneesa, giúp đỡ rất nhiều những người già trong vùng, cả người Subud và không Subud.

Trên đường đến Manzanillo – một thị trấn nhỏ cổ xưa có sức hấp dẫn (thật ra, tất cả những thị trấn nhỏ đều cổ xưa và có sức thu hút), với những con đường quanh co, kiểu kiến trúc cổ hàng

thế kỷ, và không có xe hơi. Mọi người có thể đi bộ khắp nơi. Có 4 nhóm ở Manzanillo – các hội viên thì đông và không thể cùng một lúc vào trong cùng một căn nhà, và việc thuê một nơi khác thì không thể được vào lúc này. Vì thế chúng tôi đã tập latihan vào 4 giờ tập khác nhau, hơn 3 hay 4 ngày, với 1 ngày đến thăm Niquero đi xuôi xuống bờ biển, nằm ở giữa. Các hội viên tại Niquero là một nơi rất hẻo lánh. Không có xe buýt đi lại giữa Manzanillo và Niquero, vì thế nếu bạn không có sự xa xỉ của một chiếc xe hơi, như chúng tôi có được, bạn chỉ có cách duy nhất đi đến đó bằng cách đi nhờ xe tải. Một lần nữa, Subud tại Manzanillo có tính đặc thù của riêng nó. Nơi này bị ảnh hưởng bởi các nền văn hóa địa phương – tôi không biết chắc các nền văn hóa này là thế nào, nhưng các nhà thờ Letrera (thuyết thông linh) thì phổ biến. Với chúng tôi, cứ như là đôi khi chúng tôi đang ở trong một lãnh thổ của người nước ngoài, về latihan, và sẽ tốt biết bao cho Subud nếu có nhiều chuyến viếng thăm của phụ tá hơn đến những nơi xa xôi này. Vì ban quản trị và phụ tá quốc gia hiện nay, tất cả hiện đi cùng chúng tôi, đây là chuyến đi đầu tiên của họ đến một nơi nào đó từ lúc họ điều hành văn phòng cách đây 2 năm rưỡi. Họ đang dự định tổ chức Đại Hội Thường Niên năm nay bằng điện thoại, vì không có tiền để đi đây đó.

Chúng tôi được thiết đãi bằng buổi biểu diễn âm nhạc địa phương thật tuyệt vời – một thành viên của ban nhạc Michel chơi ghi ta và hát khi chúng tôi lần đầu đến đó. Và luôn có âm nhạc trên đường phố. Một đêm khác, khi đi bộ về nhà sau buổi tập latihan, chúng tôi phải dừng lại để nghe buổi hòa nhạc được tổ chức trên đường phố, nhân dịp kỷ niệm 50 năm của một đài phát thanh đặc biệt. R...át là hay!

Chúng tôi đã đến thăm dự án Susila Dharma tại Manzanillo, được điều hành bởi người anh em của chúng ta, Victor. Đó là một buổi hội thảo dành cho những người trưởng thành có vấn đề về tinh thần, những người làm nên các món hàng thủ công. Có khoảng 40 người trong một căn phòng, ngồi trên những cái bàn gần như cả ngày. Khi chúng tôi đến thăm, trời khá nóng ở nơi đó, nhưng nhiều người vẫn mỉm cười. Victor nói với chúng tôi có tất cả 4 cái quạt bị hư, và không thể tìm thấy các phần thay thế tại Cuba để sửa chữa cho 4 cái quạt hư này, vì thế vào mùa hè, 4 tháng kể từ bây giờ, cái nóng nơi này quả là không thể chịu đựng nổi, nếu như họ không thể gây quỹ để mua thêm vài cái quạt mới. Một lần nữa tôi muốn nói đến sự cảm phục của mình về sức mạnh bên trong và lòng dũng cảm của một số anh chị em của chúng ta tại Subud Cuba. Tôi không thể giúp gì nhưng nghĩ là nhiều người trong chúng ta ắt có lẽ đã bỏ tập latihan từ cách đây rất lâu, khi bị ở một nơi xa xôi hẻo lánh như thế, thiếu sự giao tiếp với Subud thế giới, và sự thiếu thốn về vật chất. Tôi không có ý muốn đề cập đến ảnh hưởng của tôn giáo và các nền văn hóa có lẽ kỳ quặc với latihan, và cả những mâu thuẫn đang xảy ra bên trong tinh huynh đệ tại Subud Cuba, vốn có thể xảy ra tại bất cứ quốc gia nào. Nhờ ân huệ của Thượng Đế, một vài điều kỳ diệu nhỏ nhỏ đã xảy ra tại đây, và một số hội viên mới được khai mở. Tất cả chúng tôi, những người dân Cuba cũng như những người khách đến thăm, được ban ân phúc về một cảm nhận là một điều nào đó nặng nề đã được nhắc lên khỏi, và Bapak hài lòng về những nỗ lực của mỗi người tại đây. Chúng tôi hy vọng chúng tôi sẽ có thể trở lại đây lần nữa, trước khi nhiệm kỳ của chúng tôi chấm dứt, và khuyến khích tất cả các bạn hãy liên lạc và duy trì sự liên lạc đó với gia đình Subud của chúng ta tại Cuba.

16 Năm Trong Lâu Đài Wendhausen

Margaret Honig

Đầu năm 1969, Lorenz Pless, người làm việc như một nhà nông, được chấp nhận cho vào ở trong lâu đài Wendhausen, anh được cấp cho một căn nhà ở tầng trên của tòa lâu đài. Tầng trệt lâu đài thuộc sở hữu của thành phố Braunschweig, còn bỏ trống chưa có ai ở.

Nhóm Subud Braunschweig muốn sử dụng tầng này làm nơi gặp gỡ, hội họp. Họ thương lượng với giới hữu trách thành phố, và được chấp thuận cho thuê với giá phải chăng. Chẳng những thế Subud Đức còn được cho biết, có thể họ được cho thuê luôn tầng trên của lâu đài, nếu khi nào những người thuê mướn tầng này dọn đi.

Thế là bắt đầu một thời kỳ bận rộn cho nhóm Subud này, vì hầu như phòng ốc nào trong lâu đài cũng ở trong một tình trạng thê thảm. Tất cả mọi thứ đều phải được đổi mới: đường dây điện, hệ thống sưởi dầu, tường thấm phải sơn quét lại. Nhà bếp, phòng tắm đều cần tân trang lại hết. Mỗi cuối tuần, nhóm này mang cả con cái tề tụ về đó làm việc, họ được cả các nhóm khác hỗ trợ, đôi khi có nhiều người từ nước ngoài tới nữa.

Đầu tiên, hai căn nhà trong lâu đài được hoàn thành trước để làm nơi trú ngụ. Plessen Mühlensbein và Luke dọn đến ở trong căn nhà mà tình trạng hãy còn rất tồi tệ. Reiner và tôi cùng ba đứa con dọn vào ở kế bên. Gia đình chúng tôi bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ ở Wolfsburg, sau khi trải nghiệm là nên.

Từ bữa điếm tâm đến bữa cơm chiều có thể nói đây là một đại gia đình, hai gia đình chúng tôi quây quần bên nhau trên bàn ăn. Rồi trong năm, thêm vài người độc thân dọn tới ở trong lâu đài hay trong làng, Roberta Pless và tôi nấu ăn luôn cho họ.

Việc tu bổ các phòng ốc lâu đài tiến triển khả quan. Dĩ nhiên cũng có chuyện cầu nhau, cần nhau, những chuyện ma quỷ trong lâu đài, chuyện bậy bạ. Một số người cư ngụ và những người tới làm việc cảm thấy như vậy, nhưng rồi latihan (?) cũng đẩy lui hết mọi sự.

Tháng mười năm 1969, nhóm Braunschweig chúng tôi lần đầu tiên làm Latihan trong lâu đài. Càng lúc càng nhiều người Braunschweig, những gia đình từ các thành phố khác, thậm chí gia đình Ziesels từ Áo cũng dọn vào ở trong làng. Rồi gia đình Hertel cũng vào cư ngụ trong lâu đài, nên chẳng bao lâu lâu đài và công viên đã bao phủ một sinh khí nhộn nhịp. Thật vậy khi chúng tôi mới dọn vào thì công viên này hãy còn hoang dã, bây giờ thì mới đúng nghĩa với tên công viên. Một cây cầu mới bắc ngang qua, một con đường vòng quanh dưới các tầng cây hạt dẻ, đường mòn "Ông già Heinrich" và trên "bãi cỏ Phục Sinh" bên cạnh hai cây sồi lớn mà hằng năm một ngọn lửa âm cúng vào dịp lễ Phục sinh được đốt lên.

Trong những ngày đầu này cũng rất bận rộn với lễ nghi Hồi giáo. Mỗi buổi sáng, các gia đình trong lâu đài Wendhausen, kể cả trẻ con tập hợp cầu nguyện, nhịn Ramadan chung. Nhờ thế, đứa con trai của chúng tôi ở lớp một tiểu học, khi được hỏi nó có biết cầu nguyện không, nó đã hãnh diện ngâm một đoạn Fatihah.

Vài năm sau các phòng tầng trên của lâu đài được trả lại, thêm một vài gia đình Subud dọn vào ở. Đại hội trường được làm lại toàn diện. Nghĩa là hai cửa sổ có sẵn trước kia được cho ra tường ngoài. Tường chia đôi phòng được thay thế bằng một cửa lớn hình vòm cung và sàn nhà được lót gỗ. Các đèn trong hội trường là các đèn dành cho các cuộc lễ hội, các màn che tuyệt đẹp vì thế đã cho một ấn tượng hết sức trang nghiêm và được sử dụng làm chỗ tập latihan luôn. Hội trường này cũng là nơi Bapak đã nói chuyện ở Wendhausen.

Đầu tiên, một số lớn dân Subud trong lâu đài vẫn tiếp tục ăn tối chung, sau này một số chị Subud

trong làng luân phiên nấu cho khoảng 20 người, để các món ăn được đa dạng hơn. Với trẻ con thật là khó để cho chúng ngồi ở bàn được lâu. Để giữ chúng, Heinz Neumann đã vẽ trên các khăn ăn trải bàn các hình vẽ vui nhộn, chẳng mấy chốc việc này được phổ biến rất rộng rãi và trở thành một truyền thống.

Rồi vì có nhiều chỗ còn trống trong các phòng nên chẳng bao lâu các chỗ này dành cho các cuộc gặp gỡ, hội họp, hội nghị quốc gia. Năm 1971 Hội đồng Quản trị Subud Đức cũng là Hội đồng Subud Quốc tế, ISC, đã đến Wolfsburg và đóng đô ở đây 6 năm trong lâu đài này. Khách phương xa tới cũng được cho vào ở, ngay cả đám cưới cũng tổ chức ở đây luôn. Dĩ nhiên là mấy sự kiện như vậy làm cho toàn nhóm rất căng thẳng.

Với nhiều trẻ con sống ở đây, chúng thấy như chúng đang sống trên thiên đường. Trong sân lâu đài có một bãi cát lớn cho chúng vọc cát, công viên là nơi bày các trò chơi khác, hoặc để dựng lều. Có cả một chiếc ghe để chèo vòng quanh các hào nước bao quanh lâu đài, vào mùa đông thì bất kể trẻ già trượt băng trên các hào này trong tiếng nhạc thành thót đưa ra từ các song cửa nhà bếp.

Dĩ nhiên, điểm nổi bật là các chuyến thăm viếng của Bapak - ba lần Bapak và đoàn tùy tùng ngụ trong lâu đài. Hai lần sinh nhật Bapak cũng đã tổ chức tại nơi này. Nghĩa là đủ thứ việc chuẩn bị kéo tới cho gia đình chúng tôi, gia đình phải dọn đi, vì có phòng ốc thích hợp phải nhường lại cho Bapak. Phải thú thật rằng, tôi không vui sướng gì khi phải làm việc này, tuy nhiên khi chuyến viếng thăm của Bapak càng lúc càng gần và các phòng ốc được anh chị em trang hoàng lại ấm cúng, dễ thương với các bàn ghế, nệm thảm mới tinh tuyệt đẹp thì lòng tôi có cảm giác biết ơn và như được ân huệ.

Khoảng thập niên 80 thành phố Braunschweig cho biết muốn bán lâu đài và bất động sản này vì Wendhausen bây giờ thuộc về thành phố Helmstedt. Khả năng tài chính để mua lâu đài vượt quá tầm tay Subud Đức. Subud Đức không thể nào hỗ trợ nổi gánh nặng mua lâu đài cũng như giúp sức tu bổ. Vì vậy, trong năm 1985 chúng tôi buồn lòng phải rời lâu đài, mặt khác cũng được an ủi từ lời khuyên của Bapak trong lần thăm cuối của Bapak ở đây, là đừng để con tim quỵ lụy mãi cái thời đã qua đi.

Chắc chắn sẽ có nhiều người ở lâu đài Wendhausen kể chuyện về những năm họ ở đó. Mỗi người sống ở đó vào thời điểm khác nhau, có những kinh nghiệm cá nhân, cao điểm hay hạ điểm khác nhau. Bây giờ nhìn lại, thời gian sống ở Wendhausen đặc biệt thời gian cho những người sống trong lâu đài, dù là dài hay ngắn, sống gần cận nhau, làm việc chung, gánh vác trách nhiệm, tôi đã học được nhiều điều hay. Không chỉ là việc nấu cơm cho 40 người (lần đầu tiên nấu thất bại, cơm cứng như đá, phải dùng xén để phân nhỏ ra...).

Đa tạ ơn trên tôi đã có được nhiều kinh nghiệm và những hiểu biết mà có lẽ nếu không ở trong lâu đài tôi sẽ không thể có, những điều này đã theo tôi và làm vững mạnh cho tôi.

Haryanto Truong

Rachman Cantrell
San Francisco, California.

góc nhỏ: năm 1986, khoảng thời gian này Phan Hoàn Toàn và Liêm Khiết Haryanto Truong Trọng Bình là 2 trong số 12 phụ tá quốc gia của Subud Mỹ. Bài dưới đây của ông Rachman Cantrell viết về vai trò của Haryanto Truong.

"Tôi thực sự không dùng được lời nào để nói về sự viếng thăm của Haryanto có ý nghĩa đối với tôi. Nó gần giống như chứng kiến một hiện tượng sao chổi Halley theo phương cách của người Việt Nam, tỏa sáng tình thương yêu và sự quan tâm đến cho tất cả mọi người tiếp xúc với anh, anh đã làm cho chúng tôi rất ngạc nhiên (dumbfounding) và hoài nghi với sự chăm sóc dịu dàng của anh".

Phụ tá Haryanto Truong, một Phụ tá Quốc Gia mới của Subud Mỹ, đã đến viếng thăm vùng Vịnh mới đây, theo lộ trình đi về từ một buổi họp Subud ở Los Angeles (L.A.). Chuyến viếng thăm của anh đã có ảnh hưởng mạnh mẽ cho tôi và tôi có thể thấy rằng anh ấy đã có ảnh hưởng đến nhiều người khác, những người đã gặp anh. Quan sát sự hiện diện của anh ấy trong nhiều nhóm khác nhau mà anh đã đến thăm, giúp cho tôi một sự hiểu biết tốt hơn về vai trò của những Phụ tá Vùng và Phụ tá Quốc Gia nên làm việc với nhau, và làm thế nào để Subud như là một tập thể có thể được hưởng lợi ích từ đó. Ví dụ về điều này đã xảy ra ở (Subud) San Francisco.

Tại buổi họp của nhóm chúng tôi, Haryanto đã nói nhiều điều thuận lợi. Hai người trong nhóm

nam phụ tá của chúng tôi đã đến muộn và không tham dự vào buổi họp. Thay vì vào họp, họ ngồi nói chuyện trong nhà bếp. Tôi nghe một anh nói rằng anh ấy không cần phải dự vào buổi họp bởi vì Phụ Tá Quốc Gia không có thể nói cho anh ta bất cứ điều gì mà anh ta không biết.

Sau khi buổi họp kết thúc, Haryanto ra ngoài phòng họp và tự giới thiệu chính mình và khi anh đến gặp ông đó, anh đã cho ông đó một cái ôm rất thân mật. Ông này bật khóc to và Haryanto đành phải ôm giữ ông ta trong mười hay mười lăm phút. Không ai nói gì trong khoảng thời gian này, Haryanto dường như cũng không thể nói được điều gì mà người này chưa biết nhưng sự hiện diện của Haryanto và cảm xúc của tình thương yêu mà anh đã tạo ra dường như có nhiều lợi ích lớn hơn bất kỳ lời nói nào.

Haryanto dường như có thể cảm xúc vào người khác một cách tốt đẹp và để nhắc nhở chúng ta về các phước lành mà chúng ta đã nhận được trong latihan. Tại mỗi nơi Haryanto viếng thăm, anh ấy đã khuyến khích chúng tôi nên đem ra thực hành những gì chúng tôi đã tiếp nhận được trong latihan và đưa nó vào trong đời sống hàng ngày của chúng ta. Cách anh ấy nói về ý tưởng này đã làm cho nó có vẻ đơn giản. Anh nói rằng đối với anh nó chỉ là vấn đề của sự thư giãn và nhớ tới Đấng Thượng Đế Toàn Năng trước khi chúng ta làm bất cứ điều gì. Hãy thư giãn, hãy nhớ là chỉ lo chú ý làm về công việc của chúng ta một cách bình thường, không nên cố gắng để được ở trong latihan cùng một lúc khi chúng ta làm việc, nhưng chỉ để nhớ đến (Thượng Đế) và sau đó tin tưởng rằng Thượng Đế sẽ hướng dẫn chúng ta thông qua các đường dây (kênh dẫn) mà chúng ta đã có, qua cái tâm, cái trí và các bộ phận cơ thể của chúng ta.

Lúc đầu, tôi đã tò mò lý do là tại sao việc trải nghiệm của Phụ Tá Quốc Gia đã ra kết quả với hai người đàn ông Việt Nam. Sau khi ở bên cạnh Haryanto trong một thời gian ngắn, tôi có thể thấy rằng anh ấy đã minh họa cho một cái gì đó mà chúng ta rất cần ngay bây giờ, và đó là khả năng thương yêu và sự chăm sóc (lo lắng) cho anh chị em chúng ta.

Giống như người bạn của tôi ở San Francisco cho biết, chúng ta không cần phải nghe những điều mà chúng ta đã biết, nhưng chúng ta cần tình thương yêu và chúng ta cần phải học hiểu là làm thế nào để thương yêu lẫn nhau.

Điều này dường như rất khó khăn ở đất nước này. Văn hóa của chúng ta dường như được dựa trên ý tưởng về quyền cá nhân và sự tự do. Văn hóa Việt Nam dường như có được một truyền thống là quan tâm nhiều tới những cảm xúc của những người khác hơn là so với nhu cầu của cá nhân. Có lẽ anh chị em Việt Nam có thể dạy cho chúng tôi một điều gì đó nếu chúng tôi có thể nghe thấy được.

Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta xin Thượng Đế Toàn Năng giúp cho chúng ta được thương yêu nhau hơn đối với người đồng loại của chúng ta, để xem những lỗi lầm của chính mình thay vì những lỗi lầm của người khác, và để tha thứ cho nhau hơn là đổ lỗi cho nhau? Nếu điều này có thể xảy ra, có lẽ sẽ là một sự khai mở, như thế có thể có rất nhiều người gia nhập vào Subud. Dù sao đi nữa, điều này cũng không có gì gây hại để đem ra thử nghiệm.

Với Bapak Trong Lâu Đài Wendhausen

Roswitha Jahn

Các chuyến viếng thăm của Bapak ở lâu đài Wendhausen đã cho nhóm chúng tôi một thời kỳ xáo trộn.

Thuở đó tôi với chồng và mấy con không ở trong lâu đài như các gia đình khác, mà ở trong làng Wendhausen. Vì vậy, tôi chỉ ở bên lề các chuyện xảy ra trong các chuyến viếng thăm của Bapak. Phần lớn là tôi ở trong nhà bếp, rửa chén bát quét dọn. Nấu ăn cho Bapak và đoàn tùy tùng thì gia đình Honig đảm nhiệm, họ sống trong lâu đài.

Khi Bapak đến lâu đài lần đầu tiên, người ta cho tôi biết sẽ chào đón Bapak ở căn phòng màu đỏ. Lúc đó tôi là bà mẹ vô cùng hạnh phúc và rất hãnh diện có đứa con đầu tên Erika, mới vừa được 1 tuổi. Tôi tới phòng này trước nhất, ngồi trên thảm và chờ Bapak.

Bất thành linh Bapak đi vào, Bapak đi ngang qua chỗ tôi, nhưng không nhìn tôi và Bapak đi thẳng ra cửa khác. Tôi thất vọng nãy nề. Tôi sẽ sung sướng biết bao nếu được chỉ cho Bapak đứa con của tôi.

Từ lúc đó trở đi bên trong tôi có một cảm giác mâu thuẫn nhau. Nhưng với thời gian, tôi đã nghe nhiều buổi nói chuyện của Bapak, nhiều Latihan và trải nghiệm đã làm biến mất niềm oán giận trong tim của tôi và tôi nhận ra rằng do lòng tôi bị tổn thương.

Năm 1976 Bapak một lần nữa đến thăm chúng tôi ở lâu đài Wendhausen. Chúng tôi tập trung

tại hội trường lớn. Bapak muốn nói chuyện với chúng tôi. Vào thời điểm này tôi sắp có đứa con thứ ba, tình trạng trong gia đình tôi rất khó khăn. Tôi ngồi hàng thứ 5, Bapak ngồi phía trên sân khấu trên một cái ghế lớn. Đột nhiên tôi cảm thấy bên trong tôi một latihan mạnh mẽ tới và tôi nói trong tôi: "dạ vâng, dạ vâng, ...". Tôi cảm giác Bapak nhìn tôi, nhìn xuống tôi. Thật vậy, Bapak cúi đầu xuống chậm rãi nhìn tôi và thân hình Bapak chuyển động qua lại, như thường khi Bapak trải nghiệm với chúng tôi. Sự việc này chỉ kéo dài một vài giây, một niềm sung sướng tràn ngập và biết ơn tuôn tràn. Tôi cảm thấy tôi và con tôi được Bapak ban ân huệ.

Cho tới ngày nay, sự kiện này vẫn còn hiển hiện trong tôi, nó làm vững mạnh niềm tin vào latihan và tăng sức mạnh, lòng can đảm cho tôi vào những thời kỳ khó khăn trong đời.

Subud Vietnam Reports

Haryanto Liêm Khiết

góc nhỏ: bản tường trình này được Haryanto Liêm Khiết viết tại hội nghị SWC 10 với sự giúp sức của Minh Hiền Lâm Công Quận và Halimah Bùi Thị Thùy.

*Letter about the 10th Subud World Congress in Spokane, Washington State, USA.
From 3 to 16 august 1997 (từ ngày 3 đến ngày 16 tháng 8 năm 1997).*

Kính thưa quý Bác và quý anh chị em Subud thương mến,

Thật là may mắn và tràn đầy ân-phước của Thiêng-Liêng Toàn Năng đã ban đến cho các huynh-đệ Subud Việt Nam trong kỳ Đại Hội Nghị Subud Thế-Giới kỳ thứ 10 tại thành phố Spokane thuộc tiểu bang Washington, USA.

I. Số người tham dự:

Có khoảng hơn 3600 người từ 65 quốc-gia trên thế-giới đã đến tham dự Đại Hội Nghị Kỳ thứ 10 này, trong số đó Việt Nam có được 29 người hiện diện, những huynh đệ này đã đến từ các quốc gia như Áo quốc (Austria), Pháp quốc (France), Gia nã đại (Canada), Hoa Kỳ (USA) và Việt Nam.

Người cao niên nhất là bác Mardi Ning Sih và trẻ nhất là bé Ngọc Trâm Ismana Bùi con gái của anh Lukita Tụ và chị Ngọc Hiền. (Xin xem danh sách hội viên Subud VN tham dự hội nghị đính kèm).

Cũng nên kể thêm rằng trong suốt thời gian của hội nghị đã có gần 100 buổi khai mở cho những người mới xin gia nhập vào Subud. Những người này được "khai mở" trong thời gian của Đại Hội Nghị nên đã không phải trải qua thời gian "dự bị" 3 tháng.

II. Tổ chức đại hội nghị:

Trong Subud, tập Latihan là điều quan trọng và cần thiết, do đó ban tổ chức cho đại hội nghị do nữ đạo hữu Riftka Bullen điều hành đã ráo riết làm việc trong suốt 2 năm liền. Họ đã đi

khắp trên 40 tiểu bang để tìm kiếm địa điểm tổ chức đại hội. Sau khi bàn luận, cân nhắc và trải nghiệm ban tổ chức đã chọn thành phố Spokane thuộc tiểu bang Washington.

Thị xã này có khoảng 180.000 cư dân, địa thế và cảnh trí rất thanh tịnh. Sự sinh hoạt của cư dân nơi đó rất là hiền hòa, cùng với sự hợp tác và ủng hộ của chính quyền địa phương nên việc tiếp đón mấy ngàn hội viên từ các nơi trên thế giới tập trung rất là tốt đẹp.

Ngoài việc lo phòng ốc, khách sạn, đại hội nghị đã dành sẵn 2 phòng lớn để làm phòng tập luyện.

Phòng tập Luyện cho phái nữ có thể chứa được từ 1500 đến 2000 người.

Phòng tập Luyện cho phái nam có thể chứa được từ 2000 đến 2500 người.

Các phiên họp khoáng đại thì được tổ chức trong đại hí viện có hơn 3000 chỗ ngồi, ngoài ra còn có rất nhiều phòng nhỏ để có thể sử dụng làm phòng tập Luyện cho những xuất đặc biệt, luyện khai mở, trải nghiệm .v.v... các phòng nhỏ còn được sử dụng cho các phiên họp của vùng (Zone) và các phiên họp của các ban, các ngành trong Subud .v.v.

Dọc theo hành lang dẫn đến phòng tập Luyện cho phái nam có triển lãm nhiều tranh và tác phẩm điêu khắc, dọc theo hành lang dẫn đến phòng tập Luyện cho phái nữ có triển lãm hình ảnh trình bày các hoạt động của các phân bộ Subud trên thế giới....

Hàng ngày ở hội nghị các huynh Việt Nam thường họp mặt sau Luyện sáng, các buổi cơm trưa và chiều. Có vài hôm để thay đổi khẩu vị, vài huynh đệ đã hẹn nhau ra ngoài khu đại hội để dùng những thức ăn Á đông.

Trong suốt thời gian hội nghị bà Ibu Rahayu (con gái của Bapak) đã cho bốn buổi nói chuyện:

- buổi nói chuyện đầu tiên là dành cho các hội viên trẻ (Subud youth).
- buổi nói chuyện thứ hai và thứ ba dành cho tất cả hội viên.
- buổi nói chuyện lần thứ tư dành cho các hội viên trên 5 năm và phụ tá.

Ngoài ra bà Ibu Rahayu cũng đã khai mạc Đại hội kỳ thứ 10 bằng cho một bài nói chuyện ngắn, những buổi nói chuyện của bà được tổ chức tại đại hí trường đều được hầu hết các hội viên tham dự có trên 3 ngàn người.

Đại hội đã tổ chức rất nhiều chương trình cho tất cả các hoạt động của Subud như là tu bổ hiến-chương Subud, tổ chức hành chánh, các cánh (wings) của Subud như là:

- Susila Dharma (SD) đặc trách về các hoạt động nhân đạo và các chương trình phát triển giúp đỡ các quốc gia nghèo kém.
- Subud International Cultural Association (SICA) đặc trách về các hoạt động giúp đỡ và phát triển văn hóa, nghệ thuật và tài năng của hội viên trên toàn thế giới, Subud Youth Association (SYA) đặc trách về các sinh hoạt và phát triển cho các con em còn nhỏ của các hội viên và các hội viên trẻ (17-30 tuổi).
- Subud Enterprise Services (SES) chuyên lo về các dịch vụ kinh doanh, đầu tư phát triển về kinh tế gây quỹ để ủng hộ cho các chương trình sinh hoạt của Subud.
- Mới đây có thêm một ban nữa là Subud Health Association (SHA) lo về việc săn sóc sức khỏe và bệnh tật của con người..v.v..

Ngoài ra còn có rất nhiều chương trình khác như các công việc của phụ tá và hội viên, thực tập trắc nghiệm (testing), những xuất Latihan đặc-biệt, những buổi khai mở cho các người mới phân đông là con em của các hội viên và bạn bè của các em này muốn gia nhập vào Subud để thực tập Latihan, những buổi họp với các người muốn tìm hiểu Subud, các buổi thi ca nhạc và trình diễn văn nghệ có đầy sắc thái riêng của từng quốc gia trên thế giới đủ mọi hình thái, xem video Bapak talk..v.v..

Riêng các em nhỏ tuổi thì hằng ngày được tổ chức sắp đặt cho đi du ngoạn đủ khắp mọi nơi quanh thành phố và có rất nhiều sinh hoạt sống động vui nhộn cho các em.

III. Lễ khai mạc đại hội nghị:

Tối thứ hai ngày 4 tháng 8 năm 1997 từ 8.00 đến 9.30 lễ khai mạc Đại Hội Nghị đã được cử hành.

Một sân khấu lớn dựng ngoài trời trên bãi cỏ xanh rộng lớn của bờ sông Spokane, một đoàn vũ công gồm có nhiều sắc tộc tiêu biểu cho tất cả nhân loại đã trình diễn một chủ đề độc đáo dựa theo triết lý Á đông: Trời, Đất, Âm, Dương và Ngũ Hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa và Thổ) của vũ-trụ.

Không khí và quang cảnh nơi tổ chức hội nghị rất đẹp và thơ mộng, thời-tiết mấy hôm đầu tiên của hội nghị vào lúc trưa thì trời nắng gắt và có hơi nóng ẩm từ phía nam thổi lên làm cho khí hậu oi bức, vài hôm sau không khí dịu mát hơn,thật là lý tưởng cho mọi người.

IV. Thay đổi nhân sự và chuẩn bị Đại hội lần thứ 11

Sau đây là một vài thay đổi trong tổ chức của Subud thế giới:

- ° Chủ tịch Subud Thế giới: anh Sharif Horthy (WSA chairman) anh này là thông dịch viên của Bapak.
- ° Chủ tịch về điều hành Subud thế giới: and Muninjaya (Indonesia) (ISC chairman)

Hội nghị Subud thế giới kỷ thứ 11 vào năm 2001 sẽ được tổ chức tại Nam Dương (Indonesia) địa điểm sẽ được thông báo sau. Hội nghị này cũng trùng hợp với 100 năm Sinh nhật của Bapak (sinh 22 tháng 6 năm 1901).

IV. Các cuộc gặp gỡ:

Tại hội nghị các huynh đệ có dịp gặp gỡ những huynh đệ Subud xa gần khắp nơi trên thế giới, quen được thêm rất nhiều bạn đạo mới, có những huynh đệ được gặp lại sau hơn 20-25 năm xa cách thật là cảm động vì sự thể đã diễn ra trong tính cách chân thật đầy thương yêu và kính mến.

Chúng tôi được dịp gặp lại anh Rashid Carré, chị Istafiah Vogel và chị Gay Thavisin là những ân nhân của nhóm Thái 29, những người này đã đến thăm và giúp đỡ nhóm Thái 29 hồi 1975 trong trại tị-nạn Songkhla ở phía nam Thái Lan, họ đã giúp đỡ cho các huynh đệ nhóm Thái 29 xuất trại trong thời gian ngắn, bây giờ được gặp lại sau hơn 22 năm xa cách.

Chúng tôi có dịp gặp lại những huynh đệ Subud ngoại quốc đã nhiệt tình và đã tận tâm hết lòng lo lắng giúp đỡ cho các huynh đệ VN bằng những phương cách có thể làm được trong khả năng của họ. Đó là anh Murray Clapman, anh Mansur Amir Sultan là 2 huynh đệ trong Zone 1, anh Hadrian Praval, chị Yati và chị Soadah là những phụ tá thế giới của Area 1. Anh Bardolf Paul

là huynh đệ Canada đã ở VN rất lâu và rất sốt sắng trong việc giúp đỡ huynh đệ VN ở quê nhà. Ngoài ra còn có rất nhiều huynh-đệ ngoại quốc khác trên thế giới cũng đã đóng góp rất nhiều công của và tinh thần cùng sự cầu nguyện trong công việc giúp đỡ các huynh đệ Subud Vietnam trong và ngoài nước.

V. Subud Việt Nam:

Tại hội nghị kỳ 10 này ở Spokane, tên Subud Việt Nam được nêu lên nhiều nơi:

* trong tập "members guide" nơi bán danh sách đại diện và đại biểu vùng 1 (Zone 1) và vùng 2 (Zone 2) của 15 quốc gia Á châu và Úc châu.

* trên tường hành lang ngoài phòng latihan nữ có treo cả trăm hình ảnh của các nhóm Subud trên thế giới, có 1 tấm bản đồ Việt Nam màu vàng nổi bật, theo kích thước ấn định 25cm x 30 cm có ghi số 2000 hội viên trước 1975 và 200 hội viên sau 1975 ở 4 trung tâm Saigon, Biên hòa, Vũng tàu và Vĩnh Long.

* đặc biệt trong bản tin hàng ngày của hội nghị từ "gee-wa" (kedjiwaan) hay là "Tâm Linh" số 3 ngày 13 tháng 8 năm 1997 có đăng hai bài nói về Subud Vietnam và một lời nhắc nhở là "việc sùng bái Thiêng Liêng (Subud) chưa được nhà cầm quyền công nhận".

Trong những kỳ đại hội nghị Subud thế giới trước luôn luôn có hội viên Subud Vietnam tham dự, kỳ này mặc dù tình trạng khó khăn các hội viên Việt Nam có mặt ở hội nghị đã tham dự như một phái đoàn hùng hậu, thảo luận và biểu quyết một số vấn đề liên quan đến Subud bên nhà và ở hải ngoại.

Vì không chuẩn bị trước nên không có phòng riêng để họp, nên các buổi họp đã di chuyển luôn luôn. Chỉ có phòng ăn là nơi mà hàng ngày các huynh đệ Việt Nam đã luôn dành được một góc riêng biệt cho các buổi ăn trưa và chiều.

Tại hội nghị các huynh đệ Việt Nam hiện diện đã được may mắn và cảm động khi gặp lại chị Halimah, các bác và anh chị em VN ở hội nghị được nghe tóm lược của chị Halimah về các sinh hoạt của anh chị em ở quê nhà. Các bác và các anh chị em đã họp bàn chung với nhau thường xuyên về việc tổ chức lại sự giúp đỡ các huynh đệ bên nhà; thật là cảm động khi thấy hầu hết các huynh đệ hiện diện có tinh thần rất cao đã sốt sắng và nhiệt tình ủng hộ việc giúp đỡ huynh đệ ở quê nhà một cách chân tình và thành thật.

Việc giúp đỡ này gồm cả vật chất lẫn tinh thần với những chủ đích như "Tình thương hướng về Huynh Đệ ở quê nhà", "Lấy tình thương Subud xóa bỏ dị kiến" và "Tình thương Subud là vô điều kiện".

Các huynh đệ có mặt đã hứa sẽ tích cực ủng hộ tối đa trong khả năng có thể làm được của mình, thật là xúc động và hạnh-phúc thay khi thấy tinh thần cao quý này được diễn ra trong sự thể tự nhiên và thành thật.

Sau đây là một vài điều được ghi nhận với sự hoàn toàn đồng ý của toàn thể các bác và các anh chị em có mặt ở hội nghị:

* với sự đồng ý của Halimah, các huynh đệ ở hội nghị đã cùng nhau đóng góp được 245 US

dollars để sửa lại căn nhà của Halimah, làm nơi tiếp đón các huynh đệ Subud ngoại quốc và cũng là nơi tổ chức các buổi selamatan, và cũng là nơi cho các huynh đệ ở Việt Nam có nơi rộng rãi để sum họp.

*Riêng quỹ của nhóm Thái 29 hiện còn được khoảng 1000 US dollars sẽ dành để hỗ trợ cho các anh chị em ở Việt Nam và được yêu cầu chi dụng cho những sinh hoạt chung của Subud VN.

* Những giúp đỡ có tính cách cá nhân sẽ được thông báo cho huynh đệ ở hải ngoại sự việc sẽ được giải quyết tùy trường hợp.

* Về dự án mua miếng đất để xây nhà Subud ở Việt Nam thì có nhiều ý kiến được nêu lên (theo sự cảm nhận của từng huynh đệ có mặt) và được bàn luận một cách cởi mở trong tinh thần xây dựng. Sau đây là những điểm đã được các bác và anh chị em có mặt ở hội nghị đồng ý vào thời điểm này như sau:

a/- Vì tình trạng Việt Nam chưa được ổn định rõ ràng trên căn bản luật pháp,

b/- Subud VN vẫn chưa được chính thức công nhận là hiệp hội ở VN,

c/- Vì vấn đề an ninh cho các huynh đệ ở VN chưa có gì bảo-đảm,

Do đó việc mua đất hoặc dự án xây dựng nhà Subud VN vào hoàn cảnh hiện tại chưa được thuận tiện và chưa được hợp pháp, nên được đề nghị rằng: các nỗ lực về công tác trên nên được xúc tiến trong căn bản gây quỹ và ủng hộ tinh thần để dự trù trong khi chờ đợi thời cơ thuận tiện, đến khi Subud VN được chính thức công nhận. Quỹ dự trù này được yêu cầu để vào chương mục ở ngoại quốc và tùy theo luật lệ của các quốc gia mà các huynh đệ ở hải ngoại đang cư trú.

Khi cơ hội đến, chúng ta đã có sẵn một ngân khoản dự trù và sự kêu gọi đóng góp vào lúc đó sẽ giúp vào công tác trên được hoàn tất một cách mỹ mãn và hợp pháp hơn.

*Vấn đề pha trộn trong Subud: Việc này tùy sự lựa chọn của riêng mọi cá nhân hội viên. Bất cứ hội viên nào nếu họ vẫn tiếp tục tập latihan thì người đó vẫn là hội viên Subud. Việc pha trộn nếu có thì đó là việc riêng của cá nhân hội viên đó. Với tình thương trong Subud chúng ta nên xóa bỏ các dị kiến, "Tình thương Subud không giới hạn, không biên thù".

Thời gian để cùng nhau sùng bái Thiêng Liêng Toàn Năng còn được bao nhiêu, việc cần nhắc nhở lẫn nhau là hội viên Subud nên đoàn kết, giúp đỡ và thương yêu nhau. Người khỏe giúp người yếu, người khá giúp người thiếu kém .v.v.. với sự kiên trì chân thành tin tưởng vào Thiêng Liêng Toàn Năng duy nhất thì quyền năng của Ngài sẽ chuyển đổi mọi sự theo thánh Ý của Ngài. Chúng ta là hội viên chỉ nên quy thuận và phó thác mọi sự việc vào quyền năng của Ngài.

*Lập bảng địa chỉ của hội viên Subud VN ở hải ngoại: Liêm Khiết sẽ thu tất cả các địa chỉ của các hội viên VN ở các nơi trên thế giới và sẽ đúc kết lại để có một bản cập nhật hóa các địa chỉ của các hội viên VN để chúng ta có dịp liên lạc và thăm hỏi nhau.

Sơ khởi là bảng địa chỉ đã có được trên 50 hội viên, ước mong là danh sách sẽ được gia tăng và tin tức sinh hoạt của các hội viên VN trên khắp các nước sẽ được ghi nhận để thông báo cho nhau. Đề nghị là mỗi nước nên đề cử một người để làm người liên lạc, việc này sẽ tiết kiệm được một số bưu phí và thời giờ cho người đảm nhận.

Đường Vào Subud Của Tôi Dài Thăm Thẳm

Eleonore Wilke-Koch

Braunschweig, tháng 6.2008
(bài này viết nhân kỷ niệm 50 năm Subud Đức quốc 2008)

Đường vào Subud của tôi gắn liền với tình bạn của tôi và Roswitha Jahn. Năm 1986 chúng tôi quen nhau ở Wolfenbüttel, nơi chúng tôi sinh sống và hiện vẫn còn cư ngụ tại đó. Chúng tôi đi chơi chung, sinh hoạt chung, chuyện trò được nhiều với nhau. Rồi bằng một cách nào đó hết sức thận trọng, chị nói với tôi về Subud và Latihan.

Khoảng giữa thập niên 80 Viviana Becker và Petronella Philipps tổ chức những buổi nói chuyện dự bị cho tôi. Do đó tôi đã tới lâu đài Wendhausen. Thật sự thì cũng có động lực thúc đẩy để tôi muốn được khai mở, nhưng tôi phải chờ 3 tháng dự bị.

Không thể hiểu nổi tại vì sao 3 tháng đó đã trở thành 10 năm. Trong khoảng này tôi đã tham gia vào hết các hoạt động của nhóm Subud Braunschweig khi rảnh rỗi, và thường đi chung với Roswitha tới dự các hội nghị thường niên.

Với người Subud tôi luôn luôn cảm thấy được thoải mái, nhất là cách xử sự của họ với nhau, khéo léo, cởi mở. Khi nhìn thấy tôi tới dự Hội nghị, Hilma đón tôi bằng nụ cười thật tươi, thân thiện, chị ra chào mừng tôi tới dự mặc dù chị vô cùng bận rộn ở bàn tiếp tân. Liền đó, tôi cảm

thấy mình như là một thành viên của họ.

Latihan vẫn còn là sự gì đó đầy bí mật với tôi. Một „tín đồ“ (tác giả ám chỉ hội viên Subud) khuyên tôi nên tránh càng xa càng tốt khi những người khác tập latihan, ra khỏi cả phạm vi có thể nghe được vì có thể chỉ hại cho tôi thôi. Thế nên, khi họ tập latihan thì tôi đi dạo. Nhưng rồi một lần kia một chuyện đã xảy ra ở Helmarhausen, tôi mò đến gần và nghe được những âm thanh vang dội từ phòng tập latihan. Những âm thanh này, chính tôi cũng ngạc nhiên, không lạ kỳ, bất thường gì với tôi, ngược lại, tôi tin tưởng hoàn toàn những âm thanh này. Nên sơ khởi ngày 01.03.95 tôi trở thành hội viên Subud Đức quốc. (chưa được khai mở, chỉ là hội viên trên giấy tờ)

Năm 1995 trại hè Subud được tổ chức ở Masuren. Tôi và Roswitha tham dự. Chuyến du lịch thật là đặc biệt, đến Ba Lan, một xứ đẹp từ cảnh sắc, xã hội, đến con người, từ các phong trào đến các buổi nói chuyện. Tôi tin là nhiều người trong chúng tôi đã có được một kinh nghiệm tuyệt diệu. Đặc biệt vẫn còn hiển hiện trong tôi lần đi dạo với Lisa Nissen và những cuộc nói chuyện sôi nổi với chị. Ở Masuren tôi cảm thấy như mình bị bỏ rơi, khi mọi người đi tập Latihan. Tôi cảm thấy có cái gì đó không còn đúng nữa.

Rosabel Ziesel kể lại rằng chúng tôi đã nghe một bài Nói chuyện của Bapak, có lẽ là bài nói chuyện tại Hội nghị ở Oberwesel, liền sau đó thì tôi cho biết tôi muốn được khai mở. Tôi thực sự không còn biết có đúng như vậy không, nhưng Roswitha đã xác nhận điều này là đúng. Dù gì thì ngày 11.07.1096 tôi được khai mở ở nhóm Braunschweig. Từ đó tôi đi tập latihan như đã tập latihan từ lâu lắm rồi vậy.

Tôi theo đạo Tin lành, điều kỳ thú cùng thời gian đó 1995/1996 tôi nhận được một động lực mạnh mẽ cho lòng tin của mình. Tôi có một quyết định mới, trở thành một tín đồ hoạt động. Tôi tìm được một giáo phận, nơi tôi có thể đọc kinh thánh thường xuyên, cầu nguyện và hát thánh ca.

Trong Subud tôi làm việc trong hội đồng quản trị nhóm Baunschweig một vài năm. Nhờ vậy tôi biết được nhiều về tổ chức và những nhóm khác.

Tôi không còn nhớ tôi đã gặp Harro Siegel, người diễn búp bê hồi nào và ở đâu, khi ông này

nhắc lại. Dần dần tôi mới nhớ lại: ông này thì tôi đã gặp rồi một lần hồi xưa hồi xưa. Ông đã mời chúng tôi đi học sinh trường nghệ thuật Braunschweig một buổi tiệc trà. Chắc là năm 1957 trước lễ Giáng sinh đây mà - Harro Siegel cư ngụ dưới nóc mái ngói trong lâu đài Richmond. Tôi còn nhớ là chúng tôi phải leo một cầu thang rất dài để lên phòng ông. Trà, bánh nướng (loại bánh làm vào dịp Giáng Sinh) bên ánh sáng của các ngọn đèn cây và Harro Siegel kể về Subud. Tôi nghe vừa hấp dẫn vừa hoài nghi.

Tôi quyết định phải có nghề nghiệp vững chắc, nên đã trở thành chuyên viên xoa bóp các mạch (mạch máu). Con đường này đã đưa tôi ra khỏi thành phố Braunschweig.

Thôi thì những chuyện về Subud của tôi hồi xa xưa đó bây giờ đã chìm vào quên lãng. Hay là hoàn toàn chưa hẳn như vậy? Hiện tại tôi vẫn còn là người Subud đây mà!

góc tài liệu

Chương trình Unikey để trên góc tài liệu là nguyên nhân trang nhà góc nhỏ có số khách viếng nhảy vọt trong năm qua. Hàng tháng số người không phải hội viên Subud vào viếng góc Tài liệu khoảng trên dưới 10000. Để tránh số người viếng góc nhỏ không phải là hội viên Subud, góc nhỏ buộc lòng phải gỡ bỏ chương trình gõ chữ Việt Unikey, cũng như cách chỉ dẫn sử dụng chương trình này. Quý huynh đệ cần chương trình Unikey không bị cài virus xin vào thẳng trang nhà của Unikey tránh dùng các links liên hệ hoặc liên lạc về góc nhỏ.

HÌNH XƯA

vài ảnh xưa trên Góc Nhớ năm 2012, muốn xem toàn bộ xin vào góc ảnh

Wolfsburg - Đức

Wendhausen - Đức

Songkhla - Thái

London - Aní

London - Aní

Wien - Áo

San Francisco - Cali

Cali - Hoa Kỳ

Cali - Hoa Kỳ

Việt Nam

Việt Nam

Việt Nam

Góc văn nghệ

vẫn nhịp độ cũ, Hoàng Nam tiếp tục cống hiến độc giả Góc Nhỏ trong năm qua tiếng đàn guitar tuyệt vời của mình.

Ái nữ của Hartono & Murwani: Lindsey Đỗ Tiên Dung sau khi đoạt giải 3 Giọng Ca Vàng của trung tâm Asia, bắt đầu xuất hiện trên sân khấu âm nhạc Việt Nam hải ngoại: DVD Asia 69, 70, 71...

Xem vài đoạn phim ngắn quảng cáo chánh thức của Asia qua links trên góc văn nghệ để mua băng gốc ủng hộ tiếng hát thuộc gia đình Subud. DVD Bluray hình ảnh tuyệt đẹp, âm thanh tuyệt vời.

năm 2012 Lê Nguyễn chỉ có 2 bức tranh 1 làm bìa cho Ghi số 4 và 1 làm bìa cho tập ảnh Mỹ du 2004.

Hiếu Tường từ khi ra hải ngoại không thấy tầm ảnh nghệ thuật nào nữa, nhất là với máy ảnh digital. Đã gác kiếm vĩnh viễn?

Mintardjo Võ Văn Vũ, người họa sĩ Subud tốt nghiệp trường Mỹ Thuật Gia Định vẫn chưa thấy cầm cọ lại...

Hardiono Nguyễn Văn Mão nguồn thơ đã cạn, giọng ca vọng cổ hết mùi hay sao mà không còn thấy xuất hiện nữa...

tin buồn

- 1) Mẹ của Siêu Linh & Minh Tú Cụ Bà Nguyễn Thị Bánh (1920-2012) tạ thế ngày 05 tháng 10 năm 2012 lúc 17 giờ 40 tại Saigon.
- 2) Bác sĩ Trần Đình Hoàng hội viên Subud Sydney, Úc, tạ thế ngày 17 tháng 10 năm 2012 lúc 09 giờ 25 tại bệnh viện Westmead, Sydney.
- 3) Mẹ của Nga Nguyệt cụ Bà Nguyễn Thị Lang pháp danh Quảng Hương (1928 - 2012), tạ thế ngày 13 tháng 11 năm 2012 lúc 21:20 tại Saint Jose

góc Rahayu

trong năm 2012, góc nhỏ nhận được 2 bản dịch buổi nói chuyện của Ibu Rahayu gửi về.

Ibu Rahayu Nói Chuyện với Hội Viên

BANDUNG

12 May 2012

Mã số 12 BDO 1

Bản dịch của **Sophie Trần Thị Liên**

Copyright © 2012 by World Subud Association, Inc. All rights reserved

Thưa các anh chị em, những người mà tôi kính yêu, cầu xin Thượng Đế Toàn Năng ban ân phước và bình an đến cùng anh chị em. Xin cảm ơn các anh chị em đã đến đây, hình như có những anh chị em đến tham dự buổi nói chuyện này không chỉ là những người đến từ Bandung, có người đến từ những tỉnh khác và từ hải ngoại. Xin cảm ơn tất cả mọi người vì đã đến đây tham dự và nghe buổi nói chuyện này.

Thưa các anh chị em, như thường lệ, trong buổi nói chuyện đêm nay, tôi sẽ giải thích về latihan. Thật ra, trong một khoảng thời gian tôi đã chưa có những buổi nói chuyện, vì tình trạng và sức khỏe của tôi. Vì thế, tôi coi điều này như một ân phước, đêm nay tôi được ban cho sức khỏe dồi dào và tôi có mặt ở đây để có một buổi nói chuyện cùng tất cả các anh chị em.

Tôi sẽ bắt đầu bằng cách nói rằng Subud không là một tôn giáo, mà những hội viên của Subud

là những người theo những tôn giáo của họ. Tôi cần phải giải thích điều này, bởi vì có những người trong chúng ta, những hội viên Subud, nghĩ hay tin là, nếu chúng ta tập latihan, chúng ta không cần phải theo tôn giáo của mình nữa. Tôi cần giải thích điều này để không còn có bất cứ sự hiểu lầm nào.

Nếu chúng ta nhớ lại các bài nói chuyện của Bapak, và buổi nói chuyện mới đây của tôi ở Yogyakarta, thì chúng ta sẽ ý thức và hiểu được rằng những điều khuyên răn mà Thượng Đế ban cho các sứ giả của Thượng Đế chắc chắn không là những điều khuyên răn thông thường, mà là những chỉ thị của Thượng Đế. Như thế, những chỉ thị này đã được đúc nặn để trở thành những gì thuộc về đời sống của con người. Những điều khuyên răn đó đã trở thành những gì thuộc đời sống của con người, như tất cả chúng ta đã nghiệm được; từ lúc chúng ta là những trẻ thơ chúng ta đã được tôn giáo đúc nặn, chẳng hạn khi chúng ta mới sanh ra, khi chúng ta lập gia đình, và khi chúng ta chết. Thật là rõ ràng, tôn giáo đã ăn sâu vào cuộc đời mình. Nó đã ăn sâu đến nỗi được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác. Cho nên, điều này là sai lầm nếu trước đây anh chị em thường theo tôn giáo mình, nhưng bây giờ lại không theo nữa.

Tại sao lại sai lầm ? Những gì các tôn giáo quy định và khuyên bảo thì đều khiến cho có một đời sống ngăn nắp, một lối sống mà người ta cần. Ví dụ : thi hành những bổn phận tôn giáo là điều tập luyện hoặc giáo hóa anh chị em thành những người có kỷ luật. Chúng ta cần có kỷ luật bởi vì, thật ra, con người là những tạo vật yếu đuối - chúng ta nhanh chóng quên lãng, nhanh chóng bào chữa cho mình và biện hộ này nọ, và cuối cùng là chúng ta quên đi những bổn phận mà mình phải thi hành. Tôi cho một ví dụ , lúc anh chị em còn nhỏ, cha mẹ mình dạy bảo mình là trước khi ăn uống thì phải luôn luôn cầu nguyện : “ Nhân danh Allah, Đấng Đại Từ, Đại Bi.” Tất cả những việc làm này đều có một ý nghĩa. Nếu chúng ta nhanh chóng chối bỏ những việc làm này, có nghĩa là chẳng bao lâu chúng ta sẽ đánh mất đường hướng của mình

Vì thế, ở đây tôi muốn nhấn mạnh lần nữa, theo tôn giáo mình không là điều sai; trái lại, đó là bổn phận trong tôn giáo mình . Thế đấy, dĩ nhiên, khi anh chị em tập latihan thì không cần phải mang những lối hành đạo của mình vào latihan. Ngược lại, sau đó, khi anh chị em đạt được một tình trạng hiểu biết rộng lớn hơn thì sẽ có những lúc đang hành đạo anh chị em sẽ nhận thấy những hành động của mình đều có một nội dung – sẽ chứa đựng latihan. Vậy thực ra tôn giáo không là một chướng ngại trên con đường tuân theo latihan của chúng ta. Trái lại, Bapak có lần đã nói, nếu anh chị em theo một tôn giáo, bằng cách cũng tập latihan, anh chị em sẽ thậm chí hiểu được tôn giáo mình đề cập tới những gì. Vì thế, tôi ở đây quả quyết là, đối với những ai theo một tôn giáo, Subud không cấm cản anh chị em thờ phụng và hành đạo theo tôn giáo mình.

Nếu chúng ta nói Subud không là tôn giáo, vậy thì nó là cái gì ? Subud là con đường để chúng ta nghiệm cái thực tế ; đó là sự thật. Subud là điều mà Thượng Đế đã quy định, điều mà Thượng Đế đã ban cho. Vì vậy, Subud có vị trí của nó. Và nó thật là cần thiết bởi vì thiên hạ, với sự tiến triển của kiến thức khoa học, đã bị kiến thức khoa học lôi cuốn và ảnh hưởng nhiều hơn, và họ không quan tâm đến kiến thức linh hồn.

Tại sao, có lẽ vậy, trong thời đại tiến bộ này, Thượng Đế lại ban ân huệ này, một ân huệ cao cả ? Tại sao Thượng Đế đã quy định là con người sẽ được Thượng Đế lựa chọn ? Tôi dùng từ “lựa chọn ” bởi vì , theo Đạo Hồi , Ngôn Sứ Muhammad, cầu xin Thượng Đế ban ân phước và bình an đến Người, là vị sứ giả cuối cùng của Thượng Đế. Ân huệ này là đặc ân ban cho Bapak, nói cách khác là lối tu tập của Subud. Tại sao Thượng Đế ban cho hiện nay mà không là trước đây ? Đấy, đó là ý muốn của Thượng Đế.

Tuy nhiên, với sự xuất hiện của Subud, với việc Bapak được chọn lựa, một người bình thường, Bapak được giao phó cho trách nhiệm làm con đường dẫn truyền, điều mà nhân loại đã quên. Tất cả chúng ta đều đã quên : sự kiện chúng ta hiện hữu, ai đã tạo nên chúng ta ? Ai đã cho chúng ta sự sống? Và làm sao chúng ta có điều gì sống động nơi bên trong mình, trong đời sống mình? Con người đã chưa từng thắc mắc muốn tìm hiểu cái đó. Do đó mà với sự xuất hiện của Subud, điều mà Thượng Đế đã quy định cho nhân loại, Bapak trở thành người đầu tiên tiếp nhận được, và người được cho hay là phải nhắc nhở nhân loại và cho họ thấy được bằng chứng là Thượng Đế đã đặt để tinh chất của Thượng Đế vào trong tất cả bản thể của Thượng Đế - không chỉ trong con người, mà còn trong tất cả bản chất của Thượng Đế trong vũ trụ này. Điều đó bao gồm những bản thể vô hình, những bản thể vật chất, những bản thể thực vật, những bản thể thú vật, cũng như những bản thể con người. Vì chúng ta là con người, những gì chúng ta đang bàn tới hôm nay là những con người.

Một số anh chị em có lẽ sẽ nói: “ Nhưng cha mẹ tôi đã sanh ra tôi . Tại sao Ibu nói Thượng Đế đã làm ra tôi ? ” Thưa anh chị em, con người làm ra được một con người khác, và như vậy chỉ có nghĩa là họ tạo nên được con người đó. Nhưng Thượng Đế là Đấng ban cho sự sống. Thật ra, sẽ không có con người nếu Thượng Đế không ban con cái cho anh chị em. Bằng chứng : giả dụ anh chị em có con , đứa con sẽ giống cha mẹ nó –không có đứa trẻ nào giống Thượng Đế. Vậy, cha mẹ cho đứa con mình có hình dạng, nhưng Thượng Đế ban cho nó sự sống.

Thượng Đế có trách nhiệm đem sự sống đến cho con người, và đó là tại sao Thượng Đế đã đặt để tinh chất của Thượng Đế vào trong mỗi linh hồn của anh chị em. Linh hồn là một thực thể sống động; nó không bao giờ trải qua sự chết. Nó sống vĩnh viễn. Nếu linh hồn sống vĩnh viễn, thì trên thế gian này con người chỉ sống được khoảng một trăm năm là nhiều nhất, linh hồn của chúng ta sẽ đi đâu sau khi đã sống trên cái thế gian này? Dĩ nhiên, đời sống trên thế gian này và đời sống tại thế giới bên kia thì khác nhau. Đó là một tình trạng khác biệt; thế đấy, khác nhau về mọi phương diện. Nhưng điều gì sẽ xảy ra cho con người nếu đời sống của họ đã được sắp xếp cho họ kể từ lúc còn nhỏ, rồi họ lớn lên và thành những người già, nhưng linh hồn họ thì sẽ không bao giờ phát triển được? Điều này là tại sao Thượng Đế quyết định bây giờ đã đến lúc: con người phải có khả năng tiếp tục cuộc sống sắp tới của mình, cuộc sống chúng ta sẽ có sau khi rời bỏ cái thế gian này.

Vì linh hồn là thành phần của một con người còn sống, đó là tại sao chúng ta gọi latihan “sự tập luyện linh hồn”. Cho nên, con người, vì điều này liên quan đến linh hồn, không thể quản lý lối “ tập luyện này của linh hồn”. Đừng nghĩ rằng phụ tá là những người tập luyện linh hồn mình, hoàn toàn không là vậy. Phụ tá chỉ có đó để tập chung latihan với anh chị em. Latihan được quản lý trực tiếp bởi cái tinh chất của Thượng Đế mà tôi đã đề cập ở trên.

Nhưng tại sao, nếu chúng ta muốn gia nhập Subud, chúng ta có phải được khai mở phải hay không ? Chắc chắn là vậy, chúng ta nên có khả năng nhận được cái đó theo cách thức của chính mình. Không sao, anh chị em cứ việc thử . Hiển nhiên, có những người có con đường của họ hay đúng hơn đang tìm kiếm một con đường nào đó: Làm thế nào ta đem được sự sống đến cho linh hồn mình? Đó là những gì họ làm trong đạo Hồi. Ví dụ, ở Ấn Độ có một tông phái của Hồi Giáo gọi là phái Sufi (hồi giáo mật tông) . Tôi nói điều này bởi vì tôi có một vị khách đến từ Ấn Độ - một người Sufi – anh ta nói với tôi là những người Sufis nghiên cứu làm cách nào tìm được con đường đến Thượng Đế bằng cách dùng linh hồn. Tuy nhiên, cho tới nay, anh ta nói, anh ta chưa nghiệm được thực tại. Vậy, khi gặp Subud và bắt đầu tập latihan, anh ta nói: “ Đây là điều những gì chúng tôi đang tìm kiếm, một sự tập luyện là thực tại của linh hồn.

Và bây giờ tôi sẽ giải thích sự khai mở. Trước khi chúng ta bắt đầu tập latihan, chúng ta cần sự tiếp giao - sự tiếp giao đúng cách, sự tiếp giao thực sự xuất phát từ Thượng Đế Toàn Năng. Và, dĩ nhiên, điều này thuộc về những gì Bapak tiếp nhận được; Bapak được cho hay là Subud không chỉ dành cho BAPAK, mà còn cho nhân loại. Thế thì, dĩ nhiên, điều đó nghĩa là thiên hạ muốn sùng bái Thượng Đế bằng cách tập latihan. Bapak còn được cho hay là bởi vì Bapak tiếp nhận được đặc ân này - sự tiếp giao từ Thượng Đế - đó sẽ là cách truyền bá Subud tới người khác. Đó là điều xảy ra vào lúc khai mở. Nó hoạt động theo cách mà anh chị em nghiệm được khi mình được khai mở. Nhưng có lẽ anh chị em đã không hiểu được. Anh chị em chỉ biết là mình đã được khai mở... được khai mở thì mình phải làm thế này và thế kia. Nhưng về ý nghĩa của nó và cách hoạt động của nó, thì ngay cả phụ tá là những người dẫn dắt sự khai mở thì có lẽ cũng không biết điều đó.

Như vậy, tôi sẽ lặp lại lần nữa ngõ hầu người được khai mở và các phụ tá biết trách nhiệm và những rủi ro của họ là gì lúc khai mở. Khi người này khai mở người kia –thế đấy, nó có nghĩa là Thượng Đế ban cho người phụ tá khả năng đó -đương nhiên là sẽ được thưởng công nhưng cũng là trách nhiệm. Và người hội viên, người muốn gia nhập Subud, phải thành tâm quy thuận và ước muốn được khai mở. Bởi vì, thực sự, nếu ta có thể nhìn thấy những gì xảy ra, thì đó là một tình huống, một giây phút thiêng liêng -cả hai, người được khai mở và phụ tá đều đối diện Thượng Đế. Vậy, nếu người được khai mở không quy thuận hoặc thành tâm ước muốn, hoặc chỉ tò mò để xem như thế nào, thì Thượng Đế sẽ làm chứng điều đó.

Hơn nữa, khi phụ tá dẫn dắt sự khai mở, phụ tá không khai mở người đó, Thượng Đế làm điều đó. Điều đó có nghĩa là anh chị em là con đường truyền dẫn điều gì đó quan trọng, anh chị em truyền sự tiếp giao đó cho người khác bằng cách tập latihan với họ.

Vậy, trong vấn đề này, nếu trong lúc khai mở, cả hai, hội viên và phụ tá đều chấp nhận, quy thuận và tin cậy Thượng Đế, thì họ sẽ hoàn toàn cảm nhận được điều đó. Người được khai mở sẽ cảm nhận được, những người dẫn dắt cũng sẽ cảm nhận được. Cho nên, với tư cách là một phụ tá, đây là một kinh nghiệm cho anh chị em : anh chị em hỗ trợ người kia và kết quả là họ bắt đầu có latihan.

Cho nên, đối với một hội viên cảm nhận được, có thể quy phục...Thế đấy, có những hội viên lần đầu tiên cảm nhận được latihan, những người khác thì không. Lý do, như tôi đã đề cập, là có thể họ không thấy có nguyên do nào để gia nhập. Nhưng dù cho là vậy, họ sẽ có thể cảm nhận được Latihan sau này. Như thế nào ? Đấy, họ tập latihan với những người khác là những người đã tiếp nhận được sự tiếp giao và đang tập latihan, cho nên họ hỗ trợ lẫn nhau.

Vậy, khi giải thích cho các dự bị hội viên, điều quan trọng cho phụ tá là giải thích một cách rõ ràng, tin tưởng và không bồn chồn. Về phần hội viên, người muốn gia nhập Subud, lúc họ có ý định xin khai mở, họ cần phải tin tưởng và nhất định muốn gia nhập. Thượng Đế là Đấng Toàn Năng và thấu triệt mọi điều. Nếu ban đầu thấy không chắc chắn, thiếu tin tưởng, anh chị em sẽ vẫn còn thấy không chắc chắn. Đó là kết thúc của chủ đề khai mở.

Một khi chúng ta có sự tiếp giao -sự giao tiếp giữa cái tinh chất của Thượng Đế và tạo vật của Thượng Đế- chúng ta phải tìm kiếm những gì chúng ta gọi là asma [Á rập : công], và af'al ,[Á rập: quả]. Nếu chúng ta phớt lờ đi cái linh hồn của mình, thế giới sẽ không còn tiến bộ nữa. Đó là tại sao Thượng Đế nhắc nhở chúng ta là để được hồi sinh con người phải làm việc; họ phải làm mọi điều để đạt được sự sống đó. Chúng ta phải làm gì? Chúng ta phải làm việc. Vì

vậy, trên con đường tâm linh này, công việc chúng ta làm là tập latihan. Bằng cách làm latihan, điều chúng ta muốn nói đến là cử động, được hồi sinh, và dùng sự tiếp giao này, sự tiếp xúc với Thượng Đế.

Tại sao chúng ta cần phải làm điều đó ? Đó là để phát triển. Ngay cả trên thế gian này, trong những việc thế gian, để có được một công việc tốt, để trở thành một người có tiếng tăm, anh chị em phải làm việc để đạt được điều đó. Anh chị em phải đến trường học, anh chị em phải có kiến thức, anh chị em phải chơi thể thao để gìn giữ thân thể hình, và anh chị em phải kiếm được việc làm. Cho nên, ai nói rằng một khi vào Subud anh chị em không cần phải gắng sức, thì đó là điều sai lầm. Đời sống của anh chị em sẽ không phát triển trừ khi anh chị em phải gắng sức, trừ khi anh chị em có công việc làm. Đời sống của anh chị em, như tôi nói, sẽ không phát triển. Vì vậy, nếu người nào đó không muốn gắng sức, điều đó là không đúng. Nhưng khi anh chị em trở nên già cả thì khác. Ngay cả khi già lão, anh chị em phải làm việc. Tuy nhiên, công việc anh chị em làm thì khác nhau. Anh chị em có lẽ sẽ không phải gắng sức với thể xác, mà với cảm xúc mình. Quản lý cảm xúc mình là chuyện khó làm. Thông thường, cảm xúc mình không chịu nhượng bộ bản ngã của mình.

Vậy, gắng sức là cần thiết, chúng ta phải làm việc. Trong mọi vấn đề, ngay cả khi Thượng Đế quyết định ban cho anh chị em điều gì đó, Thượng Đế chỉ sẽ làm thế sau khi anh chị em đã gắng sức.

Thật kỳ lạ, gắng sức như thế nào? Ra sao?

Là một con người, có nhiều cách gắng sức anh chị em phải làm. Anh chị em phải làm sạch bản thân mình.

‘Trời, như thế nào tôi làm sạch bản thân được mình?’

Làm sạch bản thân mình không có nghĩa là tự mình kỳ cọ và cọ kỳ, không! Anh chị em phải làm cho sạch những gì có nơi bên trong mình. Giả dụ anh chị em dễ nổi nóng, đó là cái mà anh chị em phải làm cho sạch –đừng nóng giận nữa!

Bằng cách nào tôi làm được?

Hãy cầu xin Thượng Đế chỉ cho mình cách làm sạch được cái đó. Thượng Đế sẽ hướng dẫn anh chị em cách làm điều đó trong latihan mình. Có rất nhiều những cái mà anh chị em phải làm cho sạch, không chỉ là sự nóng giận. Người ta có rất nhiều lỗi lầm, thật vậy, con người là những tạo vật yếu đuối của Thượng Đế. Đó là tại sao chúng ta cần latihan . Vì vậy, latihan không phải chỉ cho đến lúc chúng ta chết. [Ibu cười].

Thật ra, thưa anh chị em, latihan là sự tập luyện cho đến khi chúng ta chết.

Ồ, tôi vẫn còn sống trên thế gian này; tại sao tôi phải học hoặc tập luyện cho lúc chết ?” Nhưng, thực ra, đó là một ân phước; [bằng cách tập latihan] anh chị em sẽ hiểu biết được thế giới bên kia trong lúc mình còn sống, trong lúc mình còn có một trí óc minh mẫn và một cơ thể khỏe mạnh. Do đó, về những công việc ngoài đời của mình, anh chị em có thể lựa chọn công việc nào là đúng hợp, là được thừa nhận –những công việc không cản trở đường đi của mình sau khi mình chết. Một khi anh chị em chết thì sẽ khó mà trở lại được. Anh chị em sẽ không có dịp nào khác.

Vậy, đừng đợi chờ cho tới lúc sắp chết thì mình mới tập latihan. Nếu anh chị em đợi cho đến lúc mình chết, anh chị em sẽ nhớ được như thế nào? Trí óc mình sẽ không hoạt động được, tim mình sẽ ngừng đập. Nhưng nếu anh chị em tập Latihan lúc mình còn sống, latihan mình sẽ tiếp tục trong lúc chết. Một cách tự động, anh chị em sẽ tiếp tục. Chúng ta thấy được sự thật lúc người nào đó đang chết; đôi khi người hội viên đang chết không thể suy nghĩ gì được nữa. Trí óc của họ đã ra đi. Họ không thể thậm chí nhớ đến làm thế nào để nói “Allah, Allah”, họ không biết làm cách nào. Họ đã quên hết, bởi vì trí óc đã ngưng hoạt động. À, những hội viên làm Latihan với họ, bằng cách nói, “Allah, Allah”, đã thường giúp đỡ được những hội viên đó. Rồi thì người đang chết cũng có thể nói “Allah, Allah” cho đến hơi thở cuối cùng của mình. Đây là sự thật. Đã có nhiều trường hợp như thế.

Vậy, đây là lợi ích của latihan. Mà anh chị em không phải đợi cho tới lúc chết mới thấy được kết quả. Đừng chờ đợi ! Anh chị em phải mang ơn là mình đã biết được Latihan và đã bắt đầu tập latihan trên thế gian này.

Bây giờ nói về cái kết quả, cái thực tại. Vậy, vì đã tập Latihan, đã cố gắng, anh chị em chắc chắn muốn biết: kết quả là gì ? Tuy nhiên, bởi vì lúc chúng ta sùng bái Thượng Đế, lúc chúng ta tập latihan, chúng ta trong tình trạng quy thuận và chấp nhận, nên cái kết quả cũng sẽ tùy thuộc nơi lòng nhân từ của Thượng Đế. Đây là một thử thách cho con người; đó là bởi vì Thượng Đế nắm giữ cái thực tại. Nếu những cố gắng của chúng ta khiến Thượng Đế động lòng nhân từ, thì đó sẽ là thực tại. Vậy, đây là một sự hiểu biết chúng ta phải có, nếu chúng ta tập latihan, bởi vì cái thực tại là điều tùy thuộc Thượng Đế. Vậy, đừng nên tiếp tục tìm kiếm những đường lối khác. Ngay dù cho anh chị em không có được những gì mình tìm kiếm hoặc mong đợi, nếu Thượng Đế không muốn điều đó cho mình, thì anh chị em cũng phải chấp nhận. Đó là bởi vì, trong sự chấp nhận của mình, Thượng Đế sẽ chiếu cố đến những yếu tố khác, sẽ cân nhắc theo những cách khác.

Mọi người đều như nhau, chúng ta vẫn còn phải gắng sức, bởi vì, trong Subud, latihan không phải chỉ có vui đùa, có sung sướng, không. Thay vào đó, chúng ta phải trải qua nhiều khó khăn và khổ đau. Thế thì, nếu, chẳng hạn, chúng ta muốn sung sướng, chúng ta chắc chắn sẽ bị thử thách và phải đau khổ. Nhờ vậy mà con người sẽ biết được nếu vui sướng thì mình sẽ cảm thấy những gì, và nếu đau khổ thì mình sẽ cảm thấy những gì. Thế đó, đó là cái thực tại mà ngay cả các vị sứ giả của Thượng Đế cũng phải trải qua. Vậy, nếu anh chị em đang khổ đau, hãy chấp nhận sự khổ đau của mình. Nhưng đừng quên Thượng Đế, hãy cầu xin Thượng Đế thứ tha cho mình.

Cầu xin tha tội là điều rất quan trọng. Đó là tại sao, khi tôi làm trắc nghiệm với anh chị em, tôi tính đến cả điều này : Làm cách nào anh chị em cầu xin Thượng Đế tha thứ tất cả mọi tội lỗi? Con người không bao giờ thoát khỏi tội lỗi, khỏi sai lầm. Đừng xấu hổ - mọi thứ đều sẽ được đẩy ra ngoài trong latihan- và đừng e ngại. Hầu hết mọi người đều sợ chính mình sẽ phải đối diện Thượng Đế. Thật ra, Thượng Đế thông cảm được với một người cầu xin tha tội, cầu xin tha thứ cho những tội lỗi của mình. Vậy, hãy thường xuyên cầu xin Thượng Đế, cầu xin Thượng Đế ban ân phước cho mình –hãy cầu xin Thượng Đế tha thứ cho mình. Thế đó, đừng cầu xin Bapak hay cầu xin tôi tha thứ cho anh chị em. Dĩ nhiên, tôi sẽ tha thứ. Tuy nhiên, Thượng Đế sẽ thông cảm nhiều hơn nếu chính anh chị em đối diện với Thượng Đế. Bằng cách làm như thế, anh chị em sẽ cảm thấy sự gần gũi của Thượng Đế –đúng thế, sự gần gũi giữa mình và Thượng Đế không là điều gì mà anh chị em có thể cảm thấy –đó là sự tiếp giao tự động xảy ra. Anh chị em có thể cảm thấy điều đó khi làm trắc nghiệm.

Vậy, đó là những điều tôi giải thích về những gì mình đã đề cập, về những từ ngữ Dhat, sifat, asma, và af'al [Ả Rập] – tinh chất, thực thể, nỗ lực và kết quả.

Nên khi phụ tá giảng giải cho dự bị hội viên, thì đừng nói : “ Chà, gia nhập Subud thì bạn sẽ giàu có, bạn sẽ trở thành một nhân vật quan trọng, tội lỗi bạn sẽ tự động không còn nữa”. Không phải vậy. Tội lỗi của anh chị em sẽ chỉ biến mất hoặc giảm bớt đi, sau khi anh chị em làm công việc của mình. Sự khổ đau nằm trong công việc đó. Thậm chí có những người nghĩ rằng họ sẽ trở nên giàu có bằng cách gia nhập Subud: “ Này, tôi đã đợi nhiều năm, nhưng tôi vẫn không giàu có! Trái lại, làm sao tôi lại phải khổ đau ?” Rồi thì họ bỏ Subud. Là như thế đó. Vậy, trong khía cạnh này, tôi xin khuyến khích các phụ tá lần nữa...

“Tại sao Ibu Rahayu luôn nói tới phụ tá?” Thế đấy, dĩ nhiên tôi phải nói tới họ. Sự tiến triển hoặc suy sụp của một nhóm là điều tùy thuộc nơi phụ tá; đặc biệt là trong cách thức các phụ tá giải thích về Subud. Khi giải thích về Subud, đừng nói về những chứng nghiệm của cá nhân mình, đừng nói những điều đó. Những chứng nghiệm của mỗi người đều khác nhau. “ Nhưng, với tư cách là một phụ tá, như vậy thì không có gì là sai trái, nếu những điều tôi giải thích được dựa trên những bài nói chuyện của Bapak và Ibu Rahayu? ” Đúng vậy, anh chị em có thể làm như vậy. Miễn là anh chị em hiểu được ý nghĩa của những điều mình giải thích. Nếu anh chị em chưa hiểu được thì đừng giải thích. Trái lại, nếu người hội viên hỏi mình về điều đó, anh chị em sẽ không biết phải nói gì. Điều đó sẽ chỉ làm cho người hội viên đó thất vọng.

Đây là tại sao các phụ tá được khuyến khích phải thường xuyên nghe và đọc những bài nói chuyện. Đối với một phụ tá, điều này không có gì là sai trái nếu nền tảng của những điều mình giải thích là các bài nói chuyện – nhưng chỉ là những giải thích đơn giản, không là những giải thích phức tạp. Hướng dẫn hoặc thúc đẩy những hội viên thấy chán ngán là điều cần thiết. Kích thước của con đường tâm linh này thì cực kỳ rộng lớn. Vậy đừng để cho hội viên thấy chán ngán khi họ nghe mình nói, chỉ vì mình luôn nói đi nói lại những gì đã nói.

Vậy, phụ tá -thế đó, tôi đã nói rằng họ là cửa ngõ đưa vào Subud –có nhiều công việc mà anh chị em có thể làm được. Ngay cả hòa thuận với nhau cũng khó khăn. Đoàn kết trong công việc của mình cũng khó khăn. Nếu các phụ tá không thể cùng làm việc với nhau, nếu anh chị em không thể hòa thuận –đó là chưa nói tới việc khi có một phụ tá này lập nên một nhóm này, một phụ tá kia lập nên một nhóm khác- thì còn đâu nữa cái tình coi mình là người cùng nhà trong sự phụng thờ Thượng Đế Toàn Năng? Anh chị em cảm nhận được cái tình coi mình là người cùng nhà đó trong latihan, nên anh chị em phải học cách cảm nhận được nó trong đời sống hằng ngày. Những gì xảy ra trong latihan, có thể nói vậy, là những bài học cho mình, những điều rèn luyện mình.

Mục tiêu của cái latihan này là sự thức tỉnh của linh hồn nơi bên trong anh chị em cho đến lúc nó lan rộng –nó lan rộng khắp toàn thân mình, bên ngoài và bên trong. Mục đích là... Thế đấy, cái quá trình thức tỉnh bao hàm việc làm cho thức tỉnh, làm cho sống lại và làm cho sạch sẽ. Kết quả là anh chị em phát làm cho rộng thêm hoặc chuẩn bị một chỗ chứa rộng rãi nơi bên trong mình. Một khi đã có thì chỗ đó sẽ chứa đựng tinh chất và quyền năng của Thượng Đế. Rồi thì bất cứ điều gì anh chị em làm, mỗi hành động của mình, sẽ tiếp xúc được với quyền năng của Thượng Đế.

Vậy, sự tiến bộ trong Latihan của anh chị em không phải là công việc của một người nào khác. Nó tùy thuộc vào cách anh chị em có khả năng quản lý chính bản ngã mình một cách tốt đẹp như thế nào. Và, đương nhiên, điều đó sẽ không xảy ra trong sớm mai, nó đòi hỏi nhiều thời

gian -một thời kỳ mà con người không thể định rõ được.

Giả dụ anh chị em hoàn tất được quá trình thức tỉnh nơi bên trong mình, thì tôi hy vọng anh chị em sẽ nhận được sự tiếp xúc với quyền năng của Thượng Đế trong những điều là sự thật và là chứng cứ cho phạm vi của quyền năng Thượng Đế, cái phạm vi của Thượng Đế được ban cho con người. Đó là lúc anh chị em sẽ tự mình chứng kiến được.

Sự thật, chúng ta không cần phải đề cao Subud. Tại sao không? Đúng vậy tình trạng hiện thời của Subud chẳng có chút gì để chúng ta có thể khoe khoang hoặc đề cao. Ví dụ: anh chị em nói mình là một hội viên Subud, tuy nhiên anh chị em vẫn còn làm tất những điều thực ra một người Subud không nên làm, một người nói mình là susila, budhi, và dharma. Không có nhiều người trong số các anh chị em có thể sống cái thực tại mà Subud mong đợi.

Đây chỉ là một ví dụ, một ví dụ dễ hiểu. Một phụ tá khai mở cho một người nào đó. Người hội viên mới tiếp nhận được một cách tốt đẹp. Nhưng người phụ tá lại cảm thấy mình đã là người khai mở cho người hội viên đó. Người phụ tá quên mình chỉ là một chứng nhân. Trước tiên người phụ tá đó khuyên răn người hội viên mới những điều này nọ, nhưng kết cục chỉ là để trục lợi; người phụ tá xin người hội viên hết thứ này đến thứ khác. Điều này thực sự đã xảy ra. Tôi phải đề cập đến sự kiện này, nếu không thì người ta nghĩ rằng tôi không biết gì, quả thực tôi đã biết được. Người hội viên mới của Subud coi người phụ tá như một á thánh và cho bất cứ điều gì người phụ tá nói phải là sự thật. Trước tiên, người hội viên làm những gì người phụ tá yêu cầu. Thế đó, điều này đã trở thành một thói quen xấu. Kết quả của điều này là bây giờ nhiều hội viên mới đã được khai mở cảm thấy sợ hãi đến tập latihan; họ sợ người phụ tá sẽ hỏi xin tiền họ. Người phụ tá có lẽ nghĩ rằng đây là một vấn đề không quan trọng, nhưng điều đó làm hoen ố thanh danh của Subud.

Vậy, khi người ta hỏi tôi: lúc này có đúng là lúc cho Subud công bố, quảng cáo mình? Kỳ chưa, tôi vẫn còn phản đối. Tình trạng của Subud chưa được tốt đẹp, chưa đâu! Nhiều người trong Subud vẫn còn chưa thể hiện được Susila, Budhi và Dharma. Vì thế, tôi thúc giục anh chị em, thưa các anh chị em; con người không sống lâu được đâu. Thượng Đế đã ban cho anh chị em điều kiện thuận lợi này. Đừng sử dụng nó theo những cách hoặc làm những điều làm mất thể diện của bản ngã mình. Đừng tưởng là Thượng Đế sẽ không biết. Thượng Đế sẽ biết hết tất cả mọi điều. Đây là một ví dụ khác và có rất nhiều. Hãy lấy trường hợp của việc sống chung với nhau, như điều người ta gọi. Một cặp trai gái sống chung với nhau, nhưng thiếu cơ bản pháp lý hoặc tôn giáo.

Quả thật, chúng ta có nhiều vấn đề trong đời sống mình. Có những điều khó khăn; có những điều dễ giải quyết. Nhưng chúng ta phải học hỏi để có đức tin và tin cậy Thượng Đế Toàn Năng. Đừng chỉ nói: “Chà, tôi là người Subud”. Là người Subud thì có nghĩa là anh chị em thoát khỏi tội lỗi, là anh chị em được miễn tội lỗi? Mọi người đều phạm tội -những tội lớn và những tội nhỏ. Nhưng điều này sẽ còn tệ hại hơn nếu anh chị em biết là không được tội lỗi, mà vẫn cứ phạm. Đó là có thêm nhiều tội. Khi chúng ta về nơi chốn của mình, Thượng Đế sẽ không cần người nào khác làm chứng, như trong một tòa án, để biết tất cả mọi điều đó. Không. Chính bản ngã mình sẽ là nhân chứng. Đúng vậy, vì mỗi cơ phận của mình sẽ sống động, nếu anh chị em nói dối, bản tay mình sẽ phản đối: “Không phải vậy; tôi thường làm điều này và điều nọ”. Vì thế anh chị em cần hành động. Đừng làm những điều không đúng. Nếu Thượng Đế muốn, nếu anh chị em làm như thế, anh chị em vẫn còn cần nhiều thời giờ để cầu xin Thượng Đế tha thứ cho tất cả những lỗi lầm của mình. Chỉ có Thượng Đế mới có thể tha thứ. Bapak không thể làm cho sạch những lỗi lầm của anh chị em.

Thưa anh chị em, tại sao tối nay tôi lặp lại những gì mình đã giải thích, những điều đã có rồi; về những điều chúng ta đã đang làm hết năm này qua năm khác; có những người trong số chúng ta được khoảng năm mươi năm, những người khác thì khoảng ba mươi năm. Vậy, hãy nhìn vào bản thân mình. Tại sao lại dùng danh hiệu Subud ? Thượng Đế không đặt tên cho Subud là Subud. Không. Bapak đã nghĩ ra cái danh hiệu đó. Đấy, Thượng Đế biết đó là đặc ân của Thượng Đế - đặc ân của Thượng Đế cho nhân loại.

Vậy, điều đó kết thúc buổi nói chuyện của tôi đêm nay. Có lẽ khá dài nếu phải thông dịch. [Ibu cười].

Tôi muốn thêm vài điều. Nếu có những người làm những điều mà tôi đã đề cập, thì tại sao không trục xuất họ ra khỏi Subud? Như thế này, Subud không phải là một toà án. Nhiệm vụ của chúng ta là truyền bá đặc ân của Thượng Đế, để mở đường và tạo đường đi cho những người muốn sùng bái Thượng Đế. Vậy, khi có những vấn đề như thế, Subud không có ý muốn xét xử những người đó. Hãy để cho Thượng Đế phán xét họ. Dù sao đi nữa, mỗi người sẽ phải đối diện quyền năng của Thượng Đế để giải thích trước Thượng Đế Toàn Năng nguyên nhân của tất cả những việc làm và hành vi của mình. Sự kiện là khi có những vấn đề như thế này, khi người nào đó làm điều này hoặc điều nọ, chúng ta có thể mất nhiều thời giờ tranh luận về việc đó, nhưng cuối cùng sẽ không có giải pháp. Vì thế, tất cả những gì chúng ta có thể làm là đề nghị những người liên quan nên chỉnh đốn đời sống của họ trước khi quá trễ.

Chỉ có thế thôi. Tôi sẽ chấm dứt buổi nói chuyện đêm nay. Tôi mong anh chị em sẽ quan tâm đến điều này. Tôi xin thứ lỗi nếu những lời lẽ của tôi khá gay gắt. Sau hết, bây giờ thì tôi đã già rồi, và... sự thật, trong hoàn cảnh này tôi không thể gặp gỡ anh chị em thường xuyên. Chỉ mới hôm qua, khi tôi tới Bandung, tôi bỗng nhiên đau ốm. Anh chị em có thể hỏi [Muti]. Tôi đã run rất nhiều, tôi cảm thấy quá lạnh; mà không ai lại cảm thấy lạnh. Tôi không thể ăn uống được, hoặc ngay cả nhìn thức ăn. Những người khác thì mãi mê ăn uống. Tôi bắt đầu nghĩ: “Trời ơi, mình sẽ có thể sẽ nói chuyện được ngày mai không ? ” Vậy, tôi phải định liệu được sức khỏe và tình trạng hiện giờ của mình.

Vậy, xin thứ lỗi cho tôi đã lâu không đến gặp gỡ anh chị em. Hôm nay, tôi mang ơn là mình đã có thể có buổi nói chuyện đêm nay. Và ngày mai tôi hy vọng có thể làm trắc nghiệm cùng anh chị em.

Xin cảm ơn. Cầu xin Thượng Đế ban sự bình an và ân phước cho anh chị em

Những Lời Giải Thích Của Ibu Rahayu Trong Buổi Làm Trắc Nghiệm Vào Đêm Thứ 27 Của Tháng Ramadan

CILANDAK

15. 8.2012

Mã số 12 CDK 3

Băng thu âm 12CDK 3

Bản dịch sau cùng của Raymond Lee

Bản quyền © 2012. World Subud Association giữ bản quyền

Kurnia Bửu Linh Trần thị Kim Thái
dịch

[TRẮC NGHIỆM DÀNH CHO BÊN NỮ:]

Các chị, đã lắng nghe các buổi nói chuyện của Bapak vào các đêm quyền năng, Ibu hy vọng là các chị có được sự hiểu biết thâm sâu hơn về con đường tâm linh này. Đêm nay chúng ta sẽ làm một số các trắc nghiệm, giống như là tập latihan. Và Ibu hy vọng là các chị sẽ có thể kiểm tra cho chính mình – vì các chị tiếp nhận trắc nghiệm – là liệu xem mỗi chị đã tiến bộ trong latihan của mình chưa

Ibu không nghĩ là Ibu cần phải giải thích về trắc nghiệm nữa. Đối với những hội viên mới, chỉ cần theo mệnh lệnh được nói trong buổi trắc nghiệm. Và Ibu hy vọng mọi người sẽ có một sự hiểu biết tốt hơn về ý nghĩa của những trắc nghiệm này. Vì thế, chỉ cử động những bộ phận cơ thể của các chị được trắc nghiệm. Thật sự là hãy cố làm theo một cử động xuất phát từ bên trong, để các chị sẽ hiểu được ý nghĩa của trắc nghiệm này có liên quan đến linh hồn của các chị. Vì vậy, đừng chỉ bắt chước những người khác; mỗi chị nên làm theo những gì mà mình tiếp nhận cho chính mình từ bên trong. Chính là vì trắc nghiệm sẽ khích lệ hay dạy bảo các chị

y như các chị tập latihan.

Bên trong các chị có một ‘ cái tôi’ – ‘ cái tôi’ của mỗi chị, ‘ cái tôi’ đã được quyền năng của Thượng Đế chạm đến. Hãy cho thấy và chứng tỏ cho bản thân các chị: Đây là ‘ cái tôi’ của các chị? Thượng Đế thì cao cả.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại

Giờ đây: ‘Tôi’ bước đi bằng đôi chân của mình.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại

Nếu ‘ cái tôi’ của các chị có một giọng nói, giọng nói đó xuất phát từ đâu? Hãy cất lên giọng nói.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại. Dừng lại. Hãy làm yên tĩnh bản thân các chị

Hãy tỏ cho thấy quyền năng của Thượng Đế ở nơi mỗi chị, giờ đây hãy tiếp nhận: Các chị thờ phụng Thượng Đế Toàn Năng như thế nào đúng theo chính bản chất và khả năng của các chị?

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Bằng cách làm trắc nghiệm đó các chị đã làm chứng cho chính mình là quyền năng của Thượng Đế luôn luôn ở đó bên trong các chị. Điều đó có nghĩa là trong khi các chị tập latihan, và ngay cả khi các chị không tập, Thượng Đế quan sát tất cả các hành động của các chị, tất cả các suy nghĩ của các chị, tất cả mọi thứ đang diễn ra bên trong các chị. Theo nghĩa như thế, nếu, là một hội viên Subud, các chị vẫn có thể lừa dối bản thân mình, nghĩa là các chị không nhận biết là quyền năng của Thượng Đế đang bao bọc tất cả và biết tất cả.

Hãy thử cảm nhận điều này ngay bây giờ, nhờ vào linh hồn của mình, các chị có thể cảm thấy những hành động tốt là những hành động nào và những hành động xấu là những hành động nào. Là một người phụ nữ có một bản chất con người thật sự các chị hành động như thế nào? Bắt đầu.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Và bây giờ các chị cũng cần phải cảm nhận: một ai đó cảm thấy như thế nào về một người chưa thể trở thành người có đức tính tốt?

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Ibu sẽ giải thích ngắn gọn. Những trắc nghiệm này thì thế nào nhỉ, là một bài học, là một loại bài học mà trong đó các chị cảm thấy như thế nào nếu các chị đã trở thành một người có cách cư xử tốt và các chị cảm thấy như thế nào nếu các chị vẫn cư xử và hành động một cách tệ hại. Nhờ vào trắc nghiệm, các chị có thể trải nghiệm sự khác biệt. Các chị cần phải biết được sự khác biệt bởi vì trong đời sống hằng ngày khi các chị cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ trong tâm tâm, không chắc chắn đó là sự thôi thúc xuất phát từ Thượng Đế. Bên trong con người có nhiều sự thôi thúc mạnh mẽ được linh hồn điều khiển và kiểm soát, nhưng cũng có những sự thôi thúc mạnh mẽ được các sức mạnh thấp kém kiểm soát. Đó là bởi vì các sức mạnh thấp kém vẫn có đó – chúng tạo cơ hội cho những dục vọng là thứ trang bị cho cuộc sống của các chị tại thế gian này.

Dĩ nhiên là, điều đó không có nghĩa là Thượng Đế muốn xa cách các chị, không đúng đâu! Các chị là người thường xuyên bị hay có thể vẫn bị đem xa khỏi quyền năng của Thượng Đế, do bởi những sự thôi thúc mạnh mẽ này xuất phát từ các sức mạnh thấp kém của các chị. Vì thế, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nếu trong bản thể của các chị, bên trong các chị, các chị cảm thấy lo lắng, các chị cảm thấy tội tệ, và cảm thấy tội lỗi, thế thì hãy gọi ‘Allah’, tên của Thượng Đế, và hỏi xin Thượng Đế giúp đỡ các chị, hỏi xin để được tránh xa khỏi tất cả mọi điều là tệ hại đối với các chị.

Đó là một sự nỗ lực mà các chị cần có. Dĩ nhiên là, các chị sẽ chỉ đạt được một điều gì đó tốt nếu các chị cố gắng làm điều đó. Thượng Đế sẽ không biến đổi các chị theo một cách thần kỳ trong phút chốc từ một người xấu trở thành một người tốt. Các chị phải trải qua một tiến trình bằng sự mong muốn thay đổi. Nếu các chị thật sự muốn có được một bản chất cao quý và tốt lành, một bản chất mà Thượng Đế buộc phải có, là những gì mà chúng ta mô tả một ai đó là susila, [một người hành động đúng theo ý định của Thượng Đế], phải có sự nỗ lực về phía các chị. Rồi thì Thượng Đế sẽ ban ơn cho nỗ lực đó.

Tôi đang cho lời giải thích này bởi vì nhiều người trong số các chị nói là các chị đang làm mọi điều do bởi một sự thôi thúc mạnh mẽ ở bên trong. Đừng có quá tự tin đến nỗi cho là những sự thôi thúc mạnh mẽ ở bên trong luôn xuất phát từ Thượng Đế; không phải như vậy đâu. Vẫn còn nhiều thứ chúng ta phải thanh lọc; mọi thứ ở bên trong chúng ta. Vì vậy, nhờ tập latihan chúng ta trải qua một tiến trình thanh lọc và hiểu biết. Những bài học trong Subud không được dạy bởi một người nhưng được dạy bởi quyền năng của Thượng Đế.

Vì thế, để là một người Subud thì không dễ dàng cũng không đơn giản. Đó bởi vì, vào lúc khai mở của chúng ta, chúng ta đã thực hiện hành động quy thuận trước Thượng Đế và đã mong ước trở thành một người tốt. Chúng ta đã làm như thế để, khi chúng ta quay về thế giới sắp tới, chúng ta ắt đã trở thành những con người hoàn hảo – những con người với linh hồn con người. Là như thế đấy, thưa các chị. Chúng ta đã ở lâu trong Subud, vì thế chúng ta phải theo đường lối này hay đi tiên phong trong đường lối này – cơ hội để tiếp nhận điều này lúc này đây. Đây là lời giải thích để bổ sung cho trải nghiệm các chị vừa mới làm.

Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục. Hãy đứng lên lần nữa. Về giọng nói của các chị, nào hãy tiếp nhận: Giọng nói của các chị ra sao nếu các chị không thể hiện nó với latihan? Hãy nói giọng thông thường của các chị. Hãy thể hiện nó theo cách thông thường.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Bây giờ hãy nói trong trạng thái của latihan: Giọng nói của các chị ra sao?

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Vì các chị thật sự cần giọng nói đó, đừng có nguợng ngừng không nói ra. Một ví dụ nhé: nói là các chị đang tập latihan; tại sao các chị lại không thể cảm nhận được latihan? Sự suy nghĩ của các chị vẫn tiếp tục và ngăn không cho các chị cảm nhận latihan. Giọng nói của các chị có thể giúp cho các chị thoát khỏi những ý nghĩ này. Một số người, khi họ tập latihan, nhận thấy luồng suy nghĩ của họ đang hoạt động thay vào đó, cho nên họ không thể cảm nhận latihan. Khi điều đó xảy ra, các chị có thể hỏi chính giọng nói của mình. Hãy nói với bản thân mình, ‘Hãy giúp tôi. Giọng nói của tôi ở đâu? Đâu là giọng nói của tôi để tôi có thể “toàn tâm” cho latihan của

minh?’

Đây là vì sao trong tôn giáo, trong suốt các buổi lễ tôn giáo, có tiếng hát ca. Mục đích thì như nhau. Điều này cũng đúng trong Hồi giáo. Như thế, giọng nói đó có thể giúp các chị. Đừng có nghĩ là giọng nói đó nghe rất tệ. Nó không thể nghe có vẻ đáng sợ; chỉ là nó đã chưa phát ra một cách rõ ràng. Nó có một lợi ích khác vì đôi khi nó có thể tạo ra một tài năng mới. Một ai đó thông thường không thể hát, thế rồi bắt đầu cất tiếng hát – điều đó đã xảy ra trong Subud – và cuối cùng người này trở thành một ca sĩ – một ca sĩ được ra đời từ latihan.

Thưa các chị, vì đây là tháng Ramadan và chúng ta đã đang nhịn chay, bổn phận của chúng ta là con cháu của ông bà tổ tiên chúng ta: chúng ta sẽ cầu nguyện như thế nào? Đúng hơn là, chúng ta hãy cầu nguyện cho tổ tiên ông bà, cho cha mẹ của chúng ta là những người đã trở về với nơi chốn của họ, để cho tội lỗi của họ sẽ được giảm nhẹ hay được tha thứ, để họ tiếp nhận được ân huệ của Thượng Đế ngõ hầu tiếp tục đời sống của họ và có được sự cao quý. Bắt đầu.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại. Dừng lại và trở lại bình thường.

Và bây giờ là trắc nghiệm sau cùng: Chúng ta tập latihan để chúng ta nhận được lòng thương xót của Thượng Đế, để trở nên khỏe mạnh và để được ban cho một khả năng to lớn để quy thuận, để chúng ta có thể tiếp nhận một ân huệ từ Thượng Đế. Bắt đầu.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại và chấm dứt bây giờ. Hãy trở lại trạng thái bình thường của các chị.

Đó là tất cả. Xin cảm ơn các chị.

[TRẮC NGHIỆM CHO BÊN NAM:]

Xin hãy đứng lên và tìm một ít khoảng trống

Các anh, đã lắng nghe các buổi nói chuyện của Bapak trong những đêm quyền năng, tôi hy vọng lúc này đây các anh có một sự hiểu biết tốt hơn về những gì Bapak đã giải thích. Cụ thể là, về nhịn chay – lợi ích của nó, và mối liên hệ của nhịn chay với Subud: tại sao nhịn chay là một việc tốt cho người nhịn. Nói một cách khác, không chỉ tín đồ Hồi giáo mà những người khác cũng sẽ tìm thấy những lợi ích cho cuộc sống của họ nữa.

Và nhờ buổi trắc nghiệm tối nay, chúng ta sẽ tiến bộ và làm chứng cho bản thân mình là chúng ta có thể cảm nhận và trải nghiệm tới mức nào về ân huệ mà Thượng Đế đã ban cho con người, đặc biệt là các hội viên Subud tập latihan.

Hãy thử chứng tỏ là bên trong các anh có ‘cái tôi’ – ‘cái tôi’ của bản thể thật của các anh, ‘cái tôi’ đã được quyền năng của Thượng Đế chạm đến, là quyền năng biểu lộ trong từng linh hồn của các anh. Bắt đầu.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại; dừng lại. Dừng lại nào. Hãy đứng lên lần nữa.

Giờ đây các anh đã làm chứng cho bản thân mình là, ở bên trong, ‘cái tôi’ của các anh hiện được quyền năng của Thượng Đế bao bọc. Sự giao tiếp của Thượng Đế nghĩa là chỉ có quyền năng của Thượng Đế ở bên trong các anh, không phải là Thượng Đế. Đừng có hiểu sai và nghĩ là Thượng Đế ở bên trong các anh, không đúng đâu. Nếu Thượng Đế đã ở bên trong các anh,

các anh ắt đã tan biến. Thượng Đế thì bao bọc tất cả; các anh không đủ to lớn để chứa được Thượng Đế đâu.

Hãy yên tĩnh. Giờ đây đôi chân của các anh đã được đem đến sự sống nhờ vào sự giao tiếp với quyền năng của Thượng Đế, chúng bước đi như thế nào?

[Trắc nghiệm]

Nào, đôi chân của các anh cử động ra sao? Hãy cử động.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại. Dừng lại. Quay trở lại chỗ của các anh.

Đã trắc nghiệm về đôi chân của các anh, nào bây giờ: các anh có một giọng nói. Hãy thử tiếp nhận; đâu là giọng nói đã được Thượng Đế chạm đến? Đừng có ngưng ngưng. Hãy thốt ra. Ngay lúc này những ai đã không thể thốt lên tiếng nói trong latihan, nếu các anh thốt ra một âm thanh, hãy thốt lên – bất kể đó là âm thanh gì.

[Ibu khiển trách một ai đó] Anh ở đằng kia, đừng có khoanh tay lại. [Ibu cười một chút.] Hãy thả lỏng người ra. ‘Thả lỏng người ra ‘ không có nghĩa là đứng như thế.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại. Dừng lại nào. Dừng lại. Dừng lại thôi.

Thế đấy, đó chỉ là để cho giọng nói của các anh được thốt ra; các anh đã thốt ra đủ mọi loại âm thanh. Vì thế, bây giờ hãy thử tiếp nhận một giọng nói có hơi thở của các anh đi cùng để các anh sẽ không trở nên thất vọng hay đó như là một cách cho những ai không thể dừng sự suy nghĩ lại. Theo họ, khi họ tập latihan, latihan của họ bị rối loạn bởi vì bất cứ khi nào latihan bắt đầu, họ không thể dừng sự suy nghĩ lại. ‘Làm thế nào tôi dừng sự suy nghĩ lại đây?’ Họ đã hỏi Ibu như thế.

Một giọng nói có thể giúp dừng sự suy nghĩ của các anh lại. Thế thì cái cách gì để cho giọng nói của các anh trở nên hoạt động, hay để cho nó thốt ra? Các anh có latihan. Thật sự, ngay khi các anh được khai mở, các anh có thể ra lệnh cho thân xác của mình. Vì thế, trong tình huống đó các anh hãy sử dụng giọng nói để giúp cho latihan của mình. Thí dụ, [hãy tự nói với mình], ‘Giọng nói của tôi ở đâu?’ Bằng cách tập latihan được đi cùng bởi giọng nói của mình, các anh sẽ nhận thấy việc tập dễ dàng hơn, như Ibu vừa mới nói, để giúp cho hơi thở của các anh. Rồi thì điều này tạo ra một sức mạnh có thể đẩy ra xa những ý tưởng đang đến.

Vì vậy, các anh có thể thử điều đó. Và bây giờ hãy thể hiện giọng nói có sự thờ phụng Thượng Đế. Bắt đầu. Thượng Đế thì cao cả.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Tiếp nhận: một người với một bản chất con người đích thật cư xử như thế nào?

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Và điều ngược lại thì thế nào? Nếu một người có một tính nét xấu, người này cư xử như thế nào? Đây là để các anh có thể nói lên được sự khác biệt.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại. Dừng lại. Ngưng. Ngưng thôi.

Tôi sẽ cắt nghĩa ngắn gọn. Tôi đã trắc nghiệm như thế để các anh có thể nói lên sự khác biệt.

Nếu các anh đã có thể nói lên được sự khác biệt, nghĩa là các anh chắc chắn phải biết điều gì là đúng và điều gì là sai. Bởi vì các anh tập latihan và giờ đây các anh đã làm trắc nghiệm này, nghĩa là trong một chừng mực nào đó Thượng Đế đã đang dạy bảo các anh. Như thế, ở khía cạnh này, các anh nên, nếu các anh muốn trở thành một người với tính cách con người đích thật, hãy làm theo cái cách mà sẽ cho phép các anh trở thành một con người thật sự. Các anh không cần phải trở nên quá khác biệt để chứng tỏ tính cách tốt của mình. Điều cần phải có là trở nên thẳng thắn và trung thực, và hành động để sửa chữa bản thân các anh. Thượng Đế sẽ không biến đổi các anh theo một cách thần kỳ từ một người xấu trở thành một người tốt, không có đâu. Thượng Đế sẽ ban lòng thương xót của Ngài sau khi các anh cố gắng sửa đổi bản thân mình.

Theo nghĩa như thế, trong Subud, nếu các anh vẫn làm một điều tệ hại nào đó, thật đáng ngạc nhiên. Xét cho cùng, các anh không có tập latihan à? Thượng Đế chứng kiến latihan của các anh. Có lẽ các anh không nhận biết là nếu các anh thật sự muốn trở thành một người Subud, các anh cần phải làm theo những gì Subud yêu cầu. Mục đích của Subud là dẫn dắt mọi người trở thành những người có susila. Nếu, đã nói là các anh muốn trở thành một người có susila, vậy mà các anh vẫn làm những điều phương hại đến lòng tốt của một ai đó và gây rủi ro cho sự an toàn của họ, các anh vẫn hiểu sai; các anh vẫn hãy còn ở xa so với những gì buộc phải có – các anh rất là sai trái.

Vì các anh tập latihan, các anh đang được dạy bảo. Ngay cả khi các anh không đang tập latihan, Thượng Đế vẫn quan sát từng hành động các anh làm. Thượng Đế quan sát các anh bằng cách nào? Như tôi đã bảo, mặc dù Thượng Đế không ở bên trong các anh, nhưng quyền năng của Thượng Đế có ở đó; quyền năng đó ở trong từng con người.

Như thế ở đây, vì các anh vẫn đang nhận được lòng thương xót của Thượng Đế - các anh vẫn đang được ‘làm sạch trong nước sôi’ [hay đang được xem xét] tại thế gian này – điều đó có nghĩa là tại thế gian này các anh vẫn sử dụng trí của mình; các anh vẫn có thể thay đổi cách cư xử sai trái của mình. Nhưng một khi các anh ở trong thế giới sắp tới, sẽ không có thêm thời gian đâu. Vì thế, đây là phần khó khăn để trở thành một người Subud. Nếu các anh muốn trở thành một người xấu, tốt nhất là không tập latihan. Bởi vì đây chính là trách nhiệm của riêng từng anh, hãy dùng thời gian của các anh tại thế gian này để cố gắng cải thiện.

Thế đây, đây chỉ là một vài lời khuyên. Sau khi suy xét cẩn thận, người mà sẽ chứng nghiệm điều này và đạt được mục đích của chúng ta Mục đích của chúng ta là, khi chúng ta trở về nhà, hãy hành động như là một con người hoàn hảo. Như thế, đừng có tiếp tục nói dối bản thân mình nữa. Khi trở thành các vấn đề của Thượng Đế, không thể nào nói dối được nữa. Mọi điều sẽ được tiết lộ ra. Tất cả mọi thứ! Đây chỉ là sự thực. Tôi đang cho các anh lời khuyên này bởi vì hiện nay Subud đã hoàn toàn tăng trưởng và phát triển. Chúng ta không nên vẫn cư xử giống như những đứa trẻ con thích bóp méo sự thật. Đây là lời khuyên của tôi cho cuộc sống của các anh tại thế gian này nơi mà chúng ta không bao giờ thoát khỏi những ảnh hưởng của vật chất.

Bây giờ chúng ta sẽ tiếp tục buổi trắc nghiệm. Các anh, vì đây là tháng Ramadan, chúng ta cầu nguyện Thượng Đế giữ gìn chúng ta xa khỏi những ảnh hưởng của dục vọng, và ban cho chúng ta một khả năng to lớn để quy thuận, vì vậy chúng ta có thể tiếp nhận được ân huệ của Thượng Đế và trở thành những con người đích thật. Bắt đầu.

Ôi Thượng Đế.

[Trắc nghiệm]

Dừng lại.

Đây là trải nghiệm sau cùng. Vì đây vẫn còn là tháng Ramadan, đây vẫn là cơ hội mà tất cả chúng ta phải cầu xin Thượng Đế tha thứ cho những tội lỗi chúng ta đã phạm phải. Và, hy vọng là, chúng ta sẽ được ban ân huệ là có sức khỏe tốt và một đời sống hạnh phúc trong tương lai. Bắt đầu.

[Trải nghiệm]

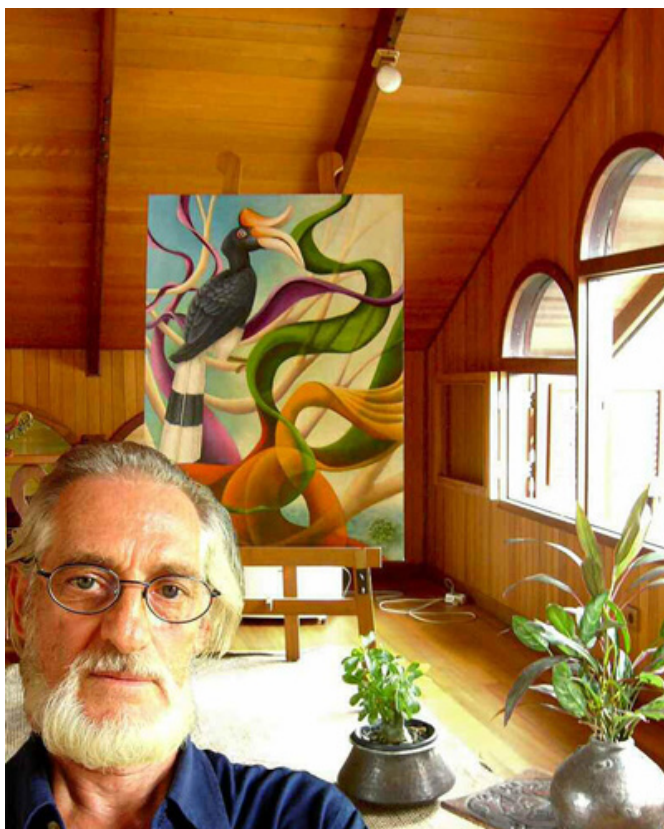
Dừng lại và kết thúc. Và hãy trở lại trạng thái bình thường của các anh. Đó là tất cả.

chương đèn đọc sách

BOOK: 'THEY WERE THERE' - the best articles from SUBUD VOICE
cuốn sách nên đọc,

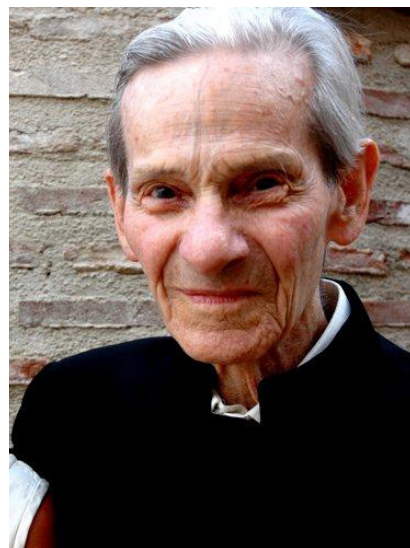

ai biết ai

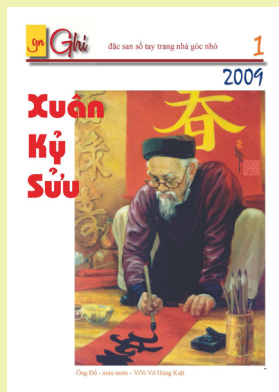
kỳ trước: họa sĩ này là Rachid Carré, người Pháp.

Anh của ông là Farlan làm việc cho cơ quan Phát triển Kỹ nghệ Liên hiệp quốc, sống rất lâu ở Áo. Farlan mất năm 2012. Anh chị em nhóm Thái 29 không ai mà không biết, không nhớ đến hai anh em ông.

lần này: ai biết tên 4 huynh đệ này?

Sáu năm 5 số Ghi

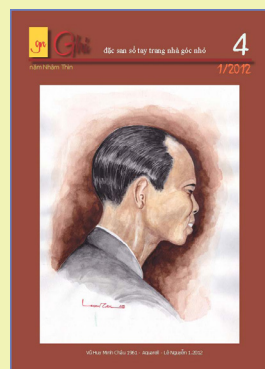
số 1 năm 2009

số 2 năm 2010

số 3 năm 2011

số 4 năm 2012

số 5 năm 2013

góc nhỏ Subud www.gocnhosb.com